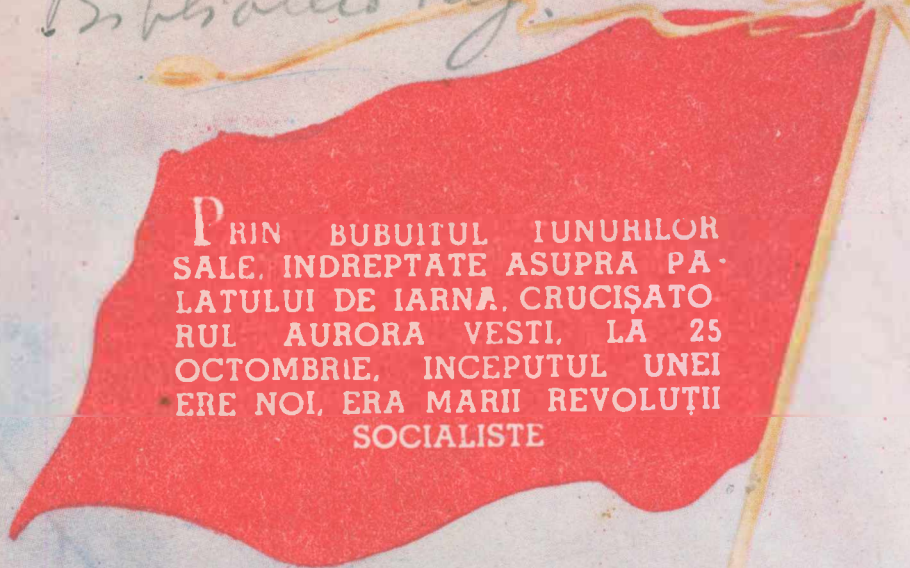

Biblioteca Reg.

PRIN BUBUITUL IUNURILOR
SALE, INDREPTATE ASUPRA PA-
LATULUI DE IARNA, CRUCIȘATO-
RUL AURORA VESTI, LA 25
OCTOMBRIE, INCEPUTUL UNEI
ERE NOI, ERA MARI REVOLUȚII
SOCIALISTE

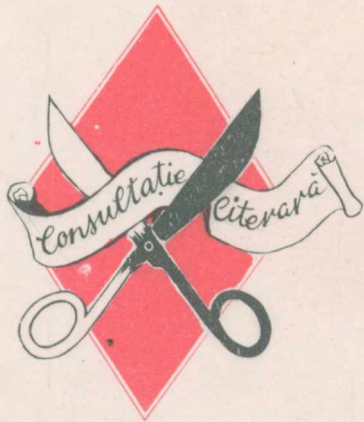
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de GION D. MIHAIL

FOȘTII: De la Aurora lor se trage amurgul nostru...

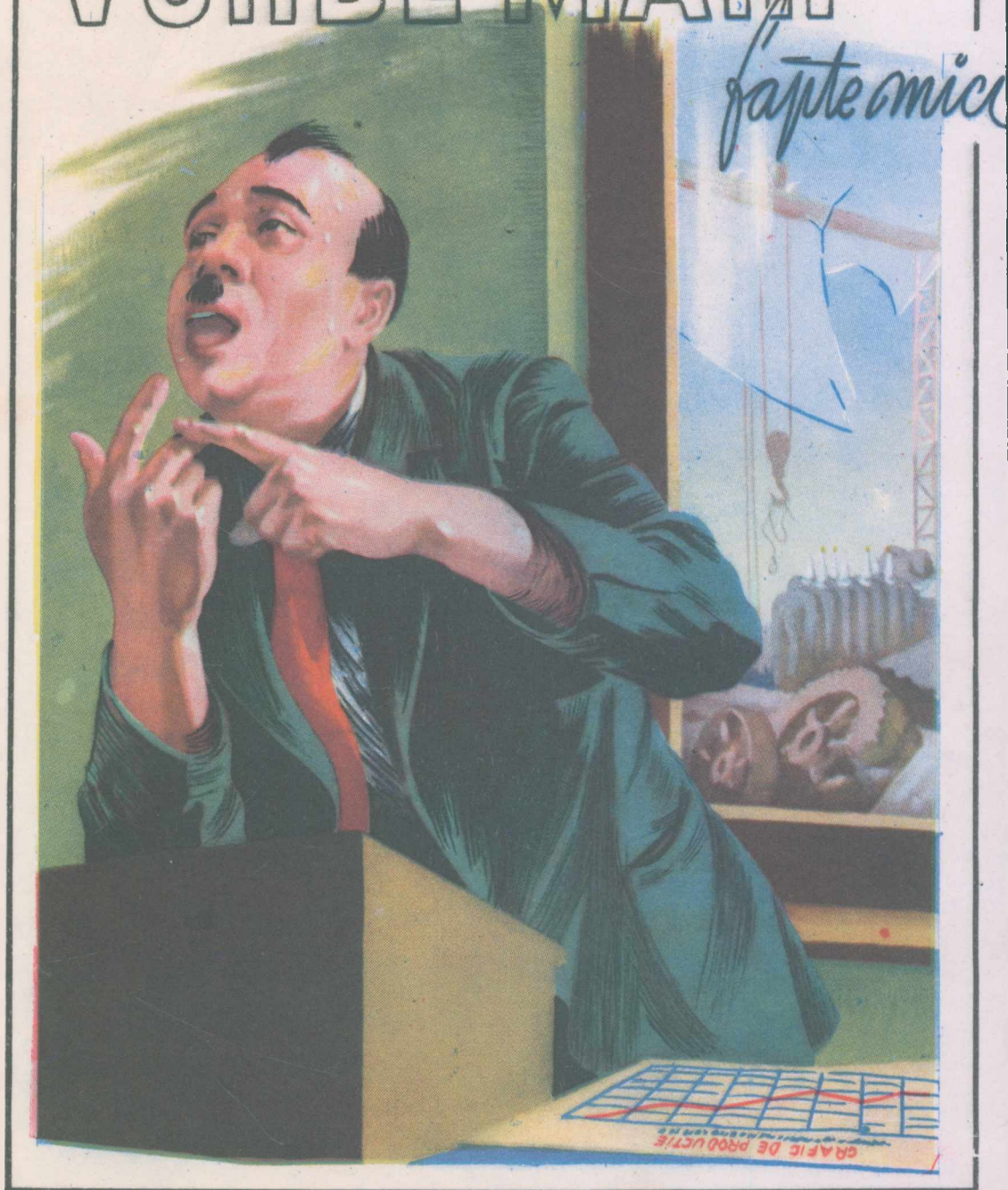
urzica

Am scris o dată-o poezie
Vioaie, plină de imagini
De-atunci aş mai fi scris o mie
Umplind câteva mii de pagini
De n-aş fi oferit poema
Intitulată „Primăvara“
(chiar primăvara era tema)
La o revistă literară.
După-asteptarea de rigoare
(Timpul depinde de revistă)
Veni şi ziua ceea mare
Cind grav şi cu figura tristă
Redactorul, un om amabil,
Imi spuse: Mi-a plăcut dar... iată...
(Oh! acel dar... inevitabil!)
E încă nerealizată.
In prima strofă de exemplu,
Vorbeşti frumos despre cocori.
Şi eu admir, ba chiar contemplan
Pe aceşti tipici vestitori.
Dar păsările astea toate
Trec prin Italia, pe sus,
Şi-n poezia ta, măi frate,
De Gasperi nimic n-ai spus.
Apoi aci în strofa-a treia,
Unde apar cinci tractoriste
Tovarăşe, îşi dau ideea
Să spui că sînt colectiviste,
Că sînt egale cu bărbaţii
In drepturi şi în datorii.
Triumful constituţiei noastre
Cum ai putea să nu-l descrii.
Şi nu mă-mpac nici cu finalul.
E imoral. Ce ne arată?
Cum un ţăran îşi lasă calul
In drum, ca să sărute-o foită.
Nu e veridic, după mine
Imi pare mai normal finalul
Să lase fata-n drum mai bine
Şi să îmbrăţişeze calul.

GABRIEL TEODORESCU

VORBE MARI

Alfă satiric de la „Expoziția grafică 1954”. Desen de I. MIȚURCĂ

lipsurii

de STELA HARUTUNIAN

... Şi cum vă spuneam, tovarăşi, conştiinţa răspunderii în muncă trebuie să vă fie permanent trează, pentru că de asta depinde... etc. etc.

Aţi ghicit! Un ecou dintr-o şedinţă. O şedinţă la Întreprinderea nr. 6 Electromontaj Sibiu.

Atît de greu însă apăsa pe umerii tovarăşilor din conducere această „conştiinţă a răspunderii, incit s-au gindit bieţii s-o mai lepede câteva săptămîni. Şi iată-i pornind cu toţii în grup să se odihnească la Geoagiu-băi.

Ce-i drept, s-au îngrijit omenii din timp de toate! În special de un autocamion care să le asigure aprovizionarea zilnică cu bere, ţuică, vin şi alte...

alimente de primă necesitate...
Cu alte cuvinte, la Geoagiu-băi, toate-s bune.

Dar la Sibiu?...
— Alo, Electromontaj Sibiu? Cu tovarăşul director Dima.
— E în concediu.
— Atunci daţi-mi pe adjunctul său, pe tovarăşul Barbu Aurel?
— Dumnealui e la băi.
— Ei, comedie! se enervează vocea, la celălalt capăt al firului. Atunci pe altcineva. Şeful Planificării, sau Harita, sau Cîrnaşiu...
— Păi şi dumnealor is tot la odihnă.
— Cum asta?... Nu se poate. Careva, totuşi... unul din şefi, o fi pe acolo! Brînduş, Stănescu, Marian, Brencner, Ionescu...

— Nu-s, tovarăşe, ce naiba, că doar v-am spus o dată!
— Zău dacă pricep ceva. Dar unde sînt?
— La Geoagiu-băi.
— Şi cine semnează acte, situaţii? Uite, am nevoie urgent de o situaţie.
— Parcă eu n-am nevoie!... Dar mi-o fac singur.
— Singur?!... Cum asta?... Cine eşti dumneata?
— Păi... un delegat din partea Ministerului Energiei Electrice. Întocmesc situaţia lipsurilor provenite din... „lipsa“ conducerii.
...Şi, cum vă spuneam înainte, conştiinţa răspunderii în muncă... cam lasă de dorit la unii...

Timpuri...

de SILVIU GEORGESCU

Ce vrei, frate?! Așa e!... Nu-i pot suferi și pace. La urma urmelor, ce sînt altceva decît niște chibiți? Vrei, nu vrei, și se îndesă cu de-a sila în suflet... Bunăoară, uită-te nițeluși la asta de lingă mine!... S-a sucit, s-a învîrtit, pînă la urmă tot la masa mea s-a așezat.

E un individ deșirat, cu capul mic, împovărat de-un nas cu incrustații vînat-purpurii.

— Voie? zice. Și se așează fără să mai aștepte răspuns.

Cîteva clipe de tăcere, în care timp, zîmbitor, c-o scobitoare înfîptă în colțul gurii, mă pîndește. Abia așteaptă ocazia să intre în vorbă cu mine. Și ocazia nu întîrzie. De un ceas și mai bine de cînd îl implor pe ospătar să-mi facă socoteala.

— Ce faci, frate? strig. Vii să-mi iei banii, ori...

Celuilalt parcă i se ia o piatră de pe inimă. În sfîrșit. Întinde arătătorul spre una din „înștiințările“ întimplare chiar pe peretele din fața noastră.

„Aici servește brigada de bună deservire, etc.

— Din brigadă, deh!... Se vede treaba c-așa i-o fi învățînd acu' să servească... Pof-tim?... Altădată, ehe!...

Il las să-și cădelnițeze mai departe „partitura“ și, nerăbdător îmi caut din ochi ospătarul.

— De asta — aud ca prin vis — înțelegi dumneata, serviciul nu mai e serviciu, chelnerul, vreau să spun ospătarul, nici el... Pof-tim?... Pînă la urmă mă gîndesc: n-am decît să las banii pe masă și să plec.

— Loc, măi tovarășe! Faceți loc, frate!... Alături, pe lingă o masă vecină, își croiește anevoie drum un bătrînel pirpiriu, măruntel, cu amîndouă brațele ocupate de un adevărat belșug de pachețele și pachete. Calcă griju-liu, cu ochii țintă la halba de bere pe care abia o mai cară, ferind-o cînd într-o parte, cînd în alta.

De departe, chibițul l-a ochit. Se ridică în picioare, adulmecîndu-l.

— Ce faci? strigă. Atenție la halbă!... Pune-o aici pe masă!... Așa... și pachetele!... Aoleu, se întoarce, complice, spre mine, ia te uită ce de pachețele!... Dă-le încoace! Ori, mai bine... pune-le pe scaun!

Convins la început că-i vorba de o veche cunoștință, noul venit se lasă recunoscător în voia valului de atenții. La un moment

dat, cred că e gata să-i povestească ce mai e nou pe acasă, cu cine s-a mai văzut...

Celălalt însă nu-i dă timp.

Se apleacă cu ochi miopi peste fiecare pachet. Pipăie curios prin hîrtia lucioasă.

— Aici ce ai?... Da' aici?... Aici ce și-ai mai luat?...

Degetul lung scurcă la capătul unui pachet din care mijesc, noi-nouțe, bombeurile unor pantofi de pinză maron.

— Da' ce e cu luxul ăsta pe dumneata, tovarășele? și mă ia martor. Ia te uită colea, pantofi!...

— De la „Arta manuală“, mormăie cu-u început de plictiseală bătrînelul. Niște pantofi de doc...

Și deodată, își dă seama că nu l-a mai văzut niciodată pînă atunci.

— Ah, de pinză?... Ia te uită! nici nu observai...

Dintr-o dată fața chibițului se posomorăște. Încrușează brațele pe piept și oftează adînc. Un timp nu se mai aude decît zgomotul nelămurit din local. Celălalt soarbe tăcut conținutul halbei și se apucă să-și învelească la loc pantofii.

— La urma urmelor, — chibițul îl prinde ușurel de un nasture, nu trebuie să te superi. Asta e situația.

— Nu înțeleg, îl privește bătrînelul cu mirare, care situație?

— Asta, frate, cu pantofii... Pantofii duminale de pinză... Dacă n-ai altă posibilitate...

— Ce fel de posibilitate?

— Ca să-ți iei de piele... Pantofi de piele, maron...

— Bine, dar eu tocmai că nu vreau de piele. Vreau de pinză. Pantofi ușori. Pentru vară.

— Vara, iarna, pantoful de piele e sfînt! Nu-mi spune dumneata mie.

Din nou mă ia martor.

— Este? Bine înțeles, atunci cînd n-ai. Și-și freacă semnificativ degetul mare de arătător, mă-nțelegi... te mulțumești și cu d-ăștia de pinză... Pantofi de om necăjit... Zi că nu-i așa!... Pof-tim?

Nu răspund și întorc capul după ospătar. Aud lingă mine un glas ca o trîmbiță.

— S'trăiți, dom' colonel!

Lingă masa noastră a-ncremenit, zîmbitor,

Ilustrație de H. LERU

salutînd militărește, o coșcogeamite namilă cu mustața căruntă.

— Care ești ăla, mă? se răsuște pe scaun chibițul, îngustîndu-și ochii sub borurile panamalei.

— Eu, don' colonel!... Se poate?... Vasiliică Mosor... Mosor din Romană... cismaru' dumneavoastră dinainte, dom' colonel!...

După care, oftînd adînc:

— Ce timpuri!...

Chibițul zimbește dus. În primul moment e gata să sară de pe scaun și să-l îmbrățișeze ca pe un vechi prieten. Importanța, însă, a rangului amintit, îl face să-nalțe numai din sprîncene și să constate grav, în timp ce-și așează un picior peste celălalt.

— Bă, ce te-ai schimbat!...

— Da' și dumneavoastră!

Omul își școate din buzunar o batistă și-și suflă nasul cu zgomot.

— Vă mai aduceți aminte... cizmele alea de lac... șantiurile...

— Alea de le-am comandat cînd cu balu'... stai, care bal?

— De nu le-ați mai putut trage din picere!

— Timpuri, bă!

— Cine mai era ca dumneavoastră? Ehe!...

Celălalt întinde gîtul ca și cum ar asculta de departe o muzică.

— Da' pantofii? Că de „țivil“ cine vă-n-călța?

— Tot tu mă „pingeleai“, hoțomane! îl amenință în glumă.

— Vă mai aduceți aminte? Vara nu purtați decît pantofi de pinză. Doc maron cu șireturi albe... Parcă v-aud: „ăsta-i pantoful de vară, bă! Pantof ușor! Vara numai pir-liții poartă pantofi de piele!“... Dar ce-i, dom' colonel, de ce vă uitați urît la mine? Am zis ceva rău?

Desen de BENEDICT GĂNESCU

— Tovarășe, întreprinderă dv. ne-a făcut niște ușuri prin care intră frigul.
— Ce sîntem de vină? Noi le-am lucrat în sezonul de vară!

Intimplarea asta a povestit-o într-o seară, pe puntea unui vapor de pe Volga, un bătrîn profesor ginecolog cu renume mondial.

Pe vapor se stabilise o tradiție frumoasă: seara, pasagerii, care ajunseră să se cunoască între ei, se adunau pe punte și, stînd în fotolii de paie comode, privind la argintul fluid al apelor întinse ale Volgăi, la culorile suave ale amurgurilor triste de toamnă, povesteau întîmplări interesante din viața lor.

Întîietatea o deținea generalul S., un bărbat spătos, robust, plin de viață, vesel și gălăgios. Povestea atît de frumos întîmplări de pe front, încît ascultătorii cînd se tăvăleau de ris, cînd își ștergeau lacrimile — credeau ei — neobservați de nimeni.

— Ar trebui, dragul meu, să le scrii toate astea — îi spuse o dată profesorul, — ar ieși o carte excelentă...

Dar generalul dădu din mină cu indiferență.

— Ce scriitor să iasă din mine! Cînd oi fi pus în retragere poate că am să încerc. Dar încă n-am de gînd să ies la pensie.

...În seara aceea, vaporul se apropia de Jiguli. Pe punte se discuta despre marea construcție de pe Volga, despre proporțiile ei uriașe, potrivite numai unui popor uriaș, despre adevărata revoluție pe care o vor provoca în stepele de peste Volga luminile giganticele hidrocentrale. Și astfel, se puse în discuție subiectul ștafetei lui Octombrie, care se transmite de la o generație la alta.

Bătrînul ginecolog nu lua parte la discuția generală. Ședea deoparte, tăcea și fuma mereu.

Se vedea că era profund preocupat. Fața lui cu trăsături mari, comune, de o frumusețe cam brutală de obicei, avea acum o expresie de blîndețe și bunătate.

— Ascultă, profesore! — îl strigă generalul S. — Păi, astăzi e rîndul dumitale să ne povestești ceva. Ia s-auzim, în viața dumitale pun mîna în foc că au fost întîmplări interesante.

— Desigur, s-au întîmplat tot felul de lucruri, — răspunse profesorul zîmbind. — Am în spate o viață lungă. Dar eu sînt medic, și toate întîmplările mele prezintă, ca să zic așa, un interes pur medical. Ar fi mai simplu să citiți cartea mea „Însemnările unui ginecolog“.

— A, nu, așa nu merge, îl întrerupse pe bătrîn generalul S. — Fă bine și povestește-ne ceva! — În cor, ceilalți călători îl susținură pe general.

După ce tăcu puțin, ginecologul spuse:

— Ei bine, am să vă povestesc despre un caz uimitor. Asta cu atît mai mult, cu cît cineva a pomenit aici despre ștafeta lui Octombrie... Numai vă rog să nu mă întrerupeți, că nu-mi place.

Era în toamna lui 1917. Locuiam în Petrograd unde practicam medicina... Ce eram eu în acea vreme... Un intelectual mic-burghez tipic.

În politică nu mă pricepeam și nu înțelegeam semnificația mărețelor evenimente ce se petreceau în jurul meu. Aveam interesele mele mărunte, mic-burgheze.

Cum venea ziarul de dimineață, primul lucru pe care-l citeam erau „Faptele diverse“.

Citeam, și ultimele fire de păr mi se ridicau măciucă!

Grozăvie! Într-un loc, tilharii au măcelărit o familie întregă. În altă parte, au apărut niște „săritori“. Și-au prins niște arcure de picioare, cu care sar la un metru înălțime, răsturnînd pe trecători și

dezbrăcîndu-i de tot ce au pe ei, pînă și, vă rog să mă iertați, de în dispensabili. Teribilă pacoste!

Noi, micii-burghezi din Petrograd, ne temeam grozav de bandiții și de spărgătorii ăștia. Noaptea închideam ușile cu cîte zece zăvoare și ne baricadam intrările cu cărucioare de copii și cu dulapuri. Afară de asta, în fiecare noapte, locatarii făceau, cu rîndul, de pază la intrarea casei... Două ore Petr Ivanovici din apartamentul 17, două ore Pavel Stepanovici din apartamentul 22, și așa mai departe. Nu prea aveau încredere în poliția lui Kerenski!...

Eram de pază în noaptea aceea, în intervalul cel mai prost, după miezul nopții.

Aveam o înfățișare foarte belicoasă. Purtam blana mea de „burjuu“ cu guler de vidră, strînsă cu o curea de licean, cu cataramă, luată de la fiu-meu. Iar sub braț aveam un pușcoci antic, cu închizătoru stricat. Ca să tragi cu el trebuia să te muncești cel puțin o jumătate de oră.

De altfel, cred că fără ajutorul unui lăcătuș nici nu se putea trage cu pușca aia.

Totuși, de fiecare dată cînd eram de pază, aveam discuții dramatice cu nevastă-mea.

— Te implor, Pavel, n-o lua! O să te nenorocească!

— Dar bine, dragă, ce fel de paznic ești fără armă?! Gîndește-te și tu!

— Doar nu cumva ai de gînd să tragi cu ea? Ai să tragi în tine.

— Marusia, îți promit că n-am să consum munițiile de pomană. Dar dac-oi vedea „săritori“, fii pe pace, că o să deschid împotriva lor... un foc rapid!

— Ce, ai înnebunit!... Te rog din suflet: dacă vezi un om suspect zvîrlie pușca și ascunde-te sub scara de la intrarea din față.

— Nu, dragușă, n-am fost niciodată și nici nu voi fi laș și dezertor. Sînt paza voastră și am să primesc lupta!

...Așadar, stăteam noaptea la intrarea, casei... Frig și o atmosferă grea de neliniște... În depărtare se auzeau împușcături și parcă un bubuit... Te treceau fiorii!... Eh, de-ar veni mai repede schimbul, mă gîndeam... Deodată, aud de după colț pași grăbiți... Inima încep să-mi bată mai tare... Iau pușcociul meu de țevă și mă pregătesc să întîmpin orice...

Mă gîndeam că în caz extrem o să-l trîsnesc cu patul puștii la scîfirlic, că de tras tot n-am să reușesc să trag.

Apare un om în manta soldățească și cu o căciulă cenușie de iepure, cu urechi... Barba neagră, ca a lui Pugaciov, fața palidă... Pă umăr, o carabină.

Cînd se apropie mai bine, văd în lumina felinarului că mantausul e plin de sînge...

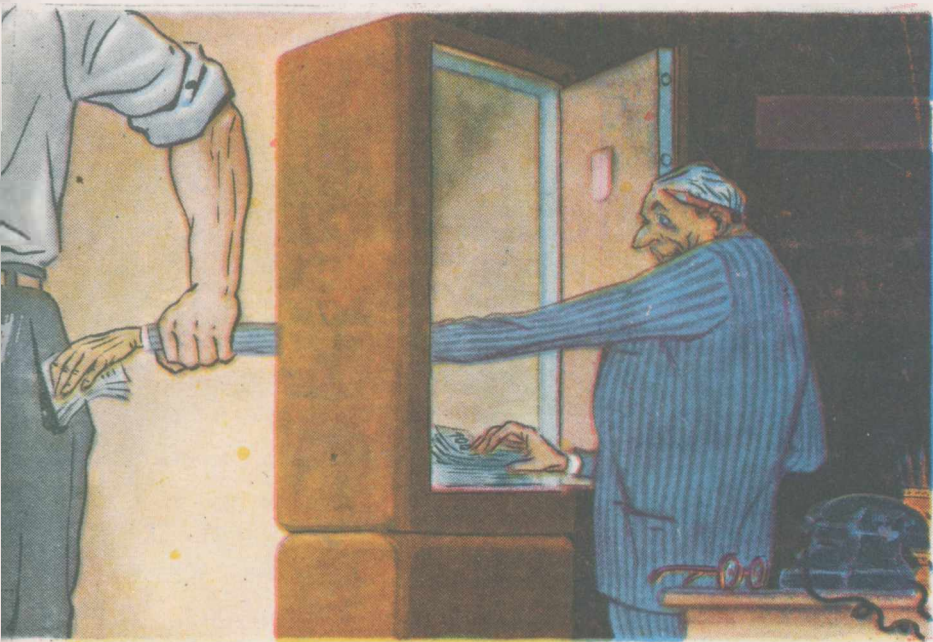
Se oprește. Se uită la mine. Eu, mai mult mort decît viu. Mă întrebă:

— Cetățene, nu știi cumva dacă în casa asta locuiește un doctor?

— Ești rănit?

— Nu, a fost rănit un tovarăș care stătea alături de mine. L-am dus la postul de prim-ajutor. Palatul de iarnă e în mîinile noastre

Desen de A. POCH

CEI CE DELAPIDEAZĂ BUNUL STATULUI
FURĂ DIN BUZUNARUL POPORULUI

Insoțitorul meu se posomorî iar:

— Tacă-ți gura, jupine! Ia pușca și treci la post din moment ce și se ordonă!

Zalevski se uită la el, dădu din umeri și se potoli. Iar eu urcai la mine să-mi iau geanta cu instrumentele.

După aceea l-am instalat pe burjuul nostru în post.

El luă pușcociul de la mine și spuse:

— Mă supun forței, dar protestez!

Ostașul roșu îi răspunse:

— Uite ce-i, jupine: protestează cît vrei, dar nu părăsi postul, că altfel va fi rău.

...După puțin timp mă aflam la patul lăuzei, în subsolul întunecos în care locuia Sibirțev. Așa-l chema pe acest ostaș roșu.

Și după trei ore totul era gata. Populația lumii, a lumii noi! — crescuse cu un om. Era un băiețel zdravăn. Țipa, cred, chiar mai tare decît fabricantul Zalevski.

Tatăl îl luă în brațe, se uită la mutrișoara roșie de atita țipăt, zîmbi și spuse:

— Am să-i zic Vladimir. În cinstea lui Ilici!

...Mi s-a întîmplat, nu de mult, să fiu numit în comisia de examinare la susținerea tezei unui tînăr medic militar...

Deși profesor bătrîn și specialist în domeniul meu, am fost pur și simplu uimit de această teză strălucită despre înlăturarea durerilor la naștere. Dar cel mai extraordinar era că tînărul medic reușise să-și înceapă lucrarea încă în timpul războiului, pe front, unde lucra într-un mare spital militar.

Acest lucru dovedea că are aptitudini excepționale. Îl chema Vladimir Sibirțev. Ascultam expunerea sa și eram tot atît de emoționat ca și el.

Mă întrebam: „El o fi, sau nu?”

Cînd se termină totul și Sibirțev fu felicitat pentru titlul academic pe care-l obținuse, nu m-am mai putut stăpîni și i-am spus:

— Dă-mi voie, doctore, să-ți pun o întrebare de ordin... personal.

— Vă rog, tovarășe profesor.

— Ești de o vîrstă cu Marele Octombrie?

— Da, m-am născut în 1917, și chiar la 7 Noiembrie.

— Tatăl dumitale era timplar de mobile? Lucra la fabrica lui Zalevski și a luat parte la asaltul Palatului de iarnă?

— Da! Dar ce, îl cunoașteți, tovarășe profesor?

Nu sînt orator, dar am ținut atunci un discurs întreg. Am povestit auditoriului tot ce ați aflat și dumneavoastră acum și am încheiat astfel: — Sînt fericit că, în noaptea de Octombrie, mi-am primit propriul meu schimb de care noi, bătrînii, putem fi mîndri!

Mi se pare că mi-au dat și lacrimile. Ne-am îmbrățișat. Cei care erau de față au început să ne ovaționeze.

Asta-i de fapt totul. Acum, judecați și dumneavoastră dacă acesta e un caz extraordinar, sau nu?

Generalul S. se apropie de profesor și, fără să-i spună nimic, îi mulțumi printr-o viguroasă și bărbătească strîngere de mînă.

Pe punte apărui comandantul secund al vasului, un tînăr fercheș.

— Tovarăși pasageri, anunță el, parcă încîntat de vocea sa baritonă, tînără și catifelată, — peste o jumătate de oră sîntem la Jiguli! Pasagerii începură să se ridice cu zgomot de pe locurile lor.

Unele întreprinderi de confecții livrează cantități prea mari de costume mai mici decît măsura mijlocie.

— ... Vă vine foarte bine... și gîndiți-vă că primiți ca supliment și o trompetă, o tobă sau un cal.

Desen de F. CALAFETEANU

S-a terminat cu guvernul provizoriu! Lenin a proclamat Puterea Sovietică!

— E nevoie de un medic pentru tovarășul dumatăle rînit?

Mă uit la el și văd că zîmbește. Dar cu un zîmbet timid, fisticit.

— Nu, tovarășe, mă înțelegi... e vorba de altceva. Am trecut pe-acasă și, ce să vezi, pe muicrea mea au apucat-o durerile facerii. Se chinuie, țipă. Stăm aici aproape... a apucat-o tocmai acu', la vreme nepotrivită.

Instinctul profesional începe să-mi des ghes.

— Să știi că ai noroc. Sînt medic ginecolog. Dar, după cum vezi, stau de pază. Iar pînă la schimb mai e. Ce-i de făcut?

El se bucură grozav.

— Da' bine am nimerit-o! O să aranjăm îndată totul. Cine trebuie să vă schimbe, tovarășe doctor?

— Un alt locatar, unul Zalevski.

— Care Zalevski? Fabricantul?

— Da. Are o fabrică de mobile pe Zabalkanski. Îl cunoști?

Omul zîmbi pe sub mustață.

— Lucrez chiar în fabrica lui, a vampirului. Hai să mergem la dînsul, tovarășe doctor. Nu-i nimic, las' să se scoale burjuul mai devreme de pe pernele lui, de vreme ce „Gărzii roșii” i s-a întîmplat asemenea caz.

Pornim. Urcăm la etajul III, unde era apartamentul fabricantului Zalevski. Sun. Tăcere. Mai sun o dată. Iar tăcere. Atunci, „Pugaciiov” al meu, fără să stea mult pe gînduri, își scoate carabina de pe umăr și... poc! poc! cu patul în ușă.

Auzim papuci tîrșind pe podea. După aceea, de după ușă, vocea tremurătoare a fabricantului:

— Să știți că în apartamentul meu dorm zece bărbați voinici și toți înarmați pînă-n dinți...

Insoțitorul meu îi răspunde foarte calm:

— Auzim cum le clănțănesc dinții voinicilor dumatăle. Nu te teme, n-am venit să te jefuim.

Intervin și eu:

— Deschide Romuald Zighismundovici! Sînt eu, doctorul Rogov. Am să-ți explic totul.

Îl auzirăm apoi cum drăcuie, dă la o parte dulapurile, își desfăce baricada și apoi trage zăvoarele.

În sflrșit, deschide. Cînd îl văzu pe Pugaciiov al meu cu mantaua plină de sînge și cu carabina pe umăr, se făcu alb ca varul — suferea de inimă — și buf! jos. Șade pe podeaua rece în inexplicabilii lui albaștri, cu picioarele desfăcute, cu gura căscată și se uită la noi ca un cocoș la bucătăreasa care a intrat în coteț, cu cuțitul în mînă. Bolborosește:

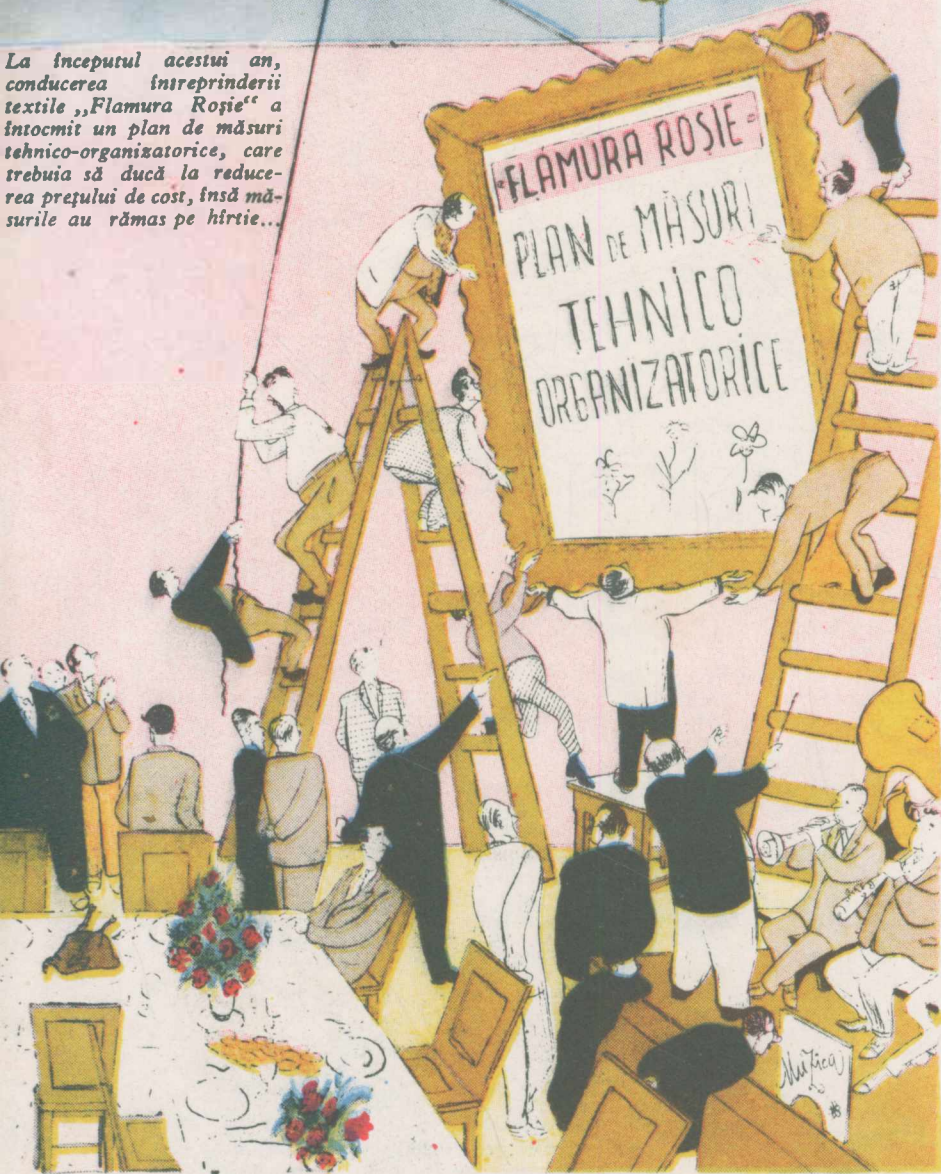
— Luați tot, tot, numai lăsați-mi viața!

Cînd a aflat pentru ce am venit, s-a înfuriat teribil.

S-a ridicat, s-a îndreptat și a început să urle.

— Ce-i porcăria asta? Mă voi plînge comitetului locatarilor! Să năvălească așa, noaptea, să te trezească înainte de vreme! Ce mă privește pe mine o muicre oarecare?! N-avea decît să nască la timp potrivit!

La începutul acestui an, conducerea întreprinderii textile „Flamura Roșie” a întocmit un plan de măsuri tehnico-organizatorice, care trebuia să ducă la reducerea prețului de cost, însă măsurile au rămas pe hirtie...

„MÎNDRIA CONDUCERII”

SOARELE DIN CARE

de GH. TENȚULESCU

Pe un drum de sat,
Pașii m-au purtat.
— Măi băiete...
— Ce?

Unde-i G. A. C.?
— Colo, unde-i plină
Curtea cu lumină,

Unde cîntă Graur
Roadele de aur,

Unde Nae Gealu
Bate crunt țambalu',

Unde-și umple tata
Carul cu răsplata.

— Păi, atunci, e bine!
— ... Cui i se cuvine!

Colo-n curtea mare
Coborît-a soare,

Soare-n saci cu grîie,
Soare ne mingie.

— Ei! Care pe care
Cu mai multe care?

...Dar ce-am auzit?
Om nemulțumit?

Pe jumate-i carul,
Inima-i ca jarul:

— Hei, socotitor,
Ia-o-ncetișor!

— Nu mă lua-n răspăr!
Hai de-a fir-a-păr:
La însămințat
Nu te-ai arătat;

Cu lenea-n „ședințe”
Tu mincai semințe...

Noi prășeam de zor,
Tu dormeai „cu spor”

Petreceai la M. A. T.
Să fii mai bărbat;

Inotam prin griu,
Tu-notai în riu;

Noi cu-ntrecere,
Tu în... trecere.

Gînduri are omul
Cite frunze pomul.

Azi, la împărșeală,
Prins e de-amețeală:

— Carul jumătate-i...
I-o fi spus și tatei?

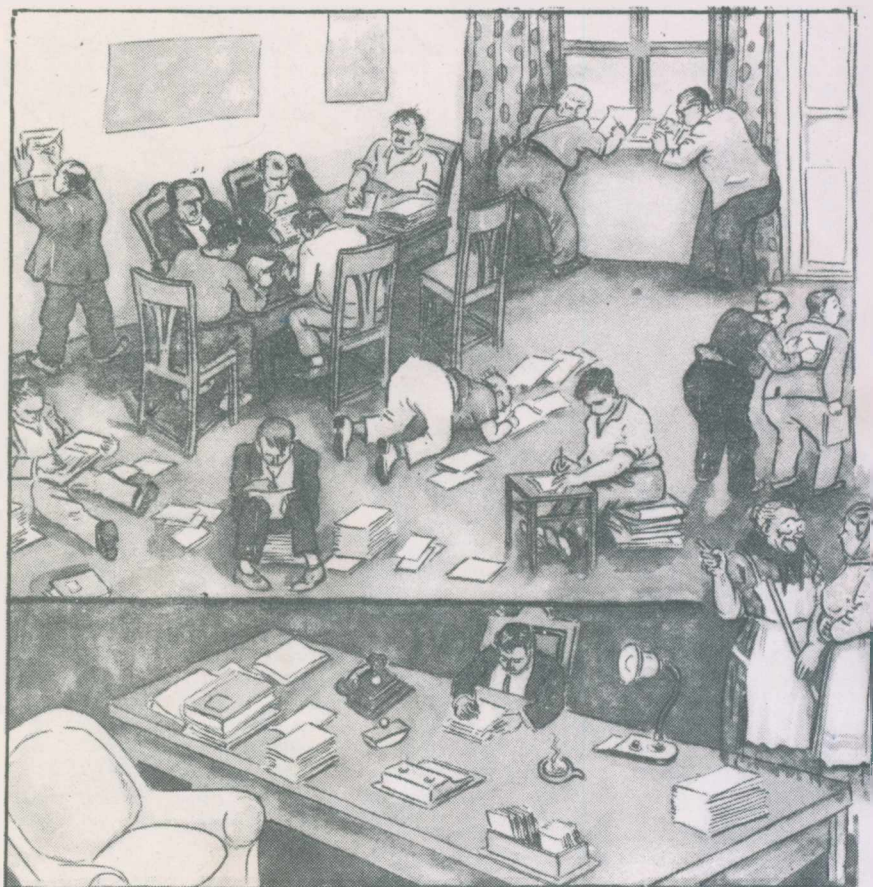
Ei, bătrînul tata,
Mai încarcă-o dată.

Parcă-mi stau pe spate
Zile nelucrate.

Și-acum duc acas'
Zile de taifas...

Dar amurgul pare
Răsărit de soare...

Mai sînt unii șefi care ocupă camere întregi, înghesuind restul funcționarilor în cite o cămăruță.

— Știi că pe ăștia de aici îi mută în pod?
— De ce?
— I-s-a dat șefului un adjunct și va primi și el o cameră.

Desen de B'ARG

LUCRARE SCRISA

Lapte
vaca

Vaca este un animal domestic și cu 4 picioare, care dă lapte și brînză. Ea trăiește astăzi pe lângă casa omului. Înainte trăia mai mult pe lângă casa chiburului.

Vaca este de gen feminin. Cînd este mică mai este și de gen masculin că i se zice și vișel. La orașe găsești vaci doar în măcelării, unde nu mai dau lapte și brînză ci numai carne.

Dacă vrei ca vaca să fie vacă, din cînd în cînd trebuie dusă la Sfatul popular unde medicul veterinar Rotaru Vasile se programează să vină de la Stîlpeni să facă vizită și injecții la vaci. Dacă medicul veterinar n-a ve-

nit în ziua cînd s-a programat, vaca se duce acasă și-și așteaptă veterinarul. Dacă dă cel de sus să vină medicul atunci se bate toba și vacile se strîng din nou la Sfat. Dar nu singure. Că nu se pricep: sînt vaci! Se strîng cu stăpînii lor care mai au pe lângă vaci și alte treburi.

După ce vacile sînt strînse la Sfat, medicul veterinar Rotaru pleacă prin sat să castreze scroafe, care lucru nu e voie. Atunci trebuie să iei vaca de coarne și să pornești prin sat după medic. Cînd vaca se-nbolnăvește, cum ni s-a-ntîmplat și nouă, trebuie să chemi medic veterinar din altă parte, sau s-o lași să moară, că Rotaru Vasile nu-ți vine, că el zice că vaca nu trebuie să se-nbolnăvească cînd are el treabă la birou.

O vacă la casa omului este foarte necesară că-ți dă foloase. În-să dacă-n comună ai un medic veterinar ca Rotaru Vasile, vaca îți dă bătaie de cap. De aceea poți să te lipsești foarte ușor... Nu de vacă. De medicul veterinar Rotaru Vasile.

Iancu Niculescu
Com. Rădești, raionul Muscel
Pentru conformitate: N. ICUTA

Noaptea Albă

de SADI RUDEANU

Umbrele serii au coborît, pe nesimțite, deasupra ogoarelor, învăluind zările în haina lor întinsă. Prin curțile oamenilor forfota a început a se liniști și doar câteva ferestre luminate, ici, colo, câte o ușă care se deschide, lăsînd o rază bogată de lumină să străpungă întunericul, arată că, acolo, gospodina încă nu și-a terminat treburile de peste zi. Dar curînd, totul se liniștește, ferestrele întinziate adorm și ele, una câte una, și, deasupra comunei Cotești, coboară odihna binefăcătoare a nopții de vară.

În curtea Gospodăriei agricole de stat din comună, două țigări aprinse arată că doi oameni n-au poftă de somn. Așezați lingă o stivă de lemne, pe două buturugi, stau la sfat Muteș Gheorghe, paznicul și Cîrcei Gheorghe, brutarul. Vorbesc în șoaptă, sfîindu-se parcă să destrame liniștea ce-i împresoară.

— De ce oftezi, neică Muteș? Paznicul trage fumul, adînc în piept.

— Eh!... Am și eu o durere... — Zău?... Adică... parcă eu n-am...

— Oi fi avînd... Dar pe mine mă doare rău... Aici... în coaste... — Păi, pe mine, tot acolo...

— Cine știe ce-i fi avînd dumneata... Poate reumatism... Dar eu, de la lovitură am...

— De la lovitură, și eu... — O fi, face Muteș, dar eu am de la director... Tovarășul Vultureanu... Jap, jap, jap...

— Și eu tot de la director... Jap, jap, jap...

— Cum, neică, și pe dumneata? Liniște. Țigările urcă și coboară mai repezi ca pînă acum.

— Carevaszică... ne bate... — Ne bate, nene Muteș... — Eu știam... că altfel e critica...

— Are el critica lui... — Păi, nu-i bună... — Nu-i...

Se aud pași. Din întuneric, se desprinde o umbră.

— Care ești, mă? — Om bun! Brigadierul Aldea Ion... Seară bună...

— Bună... Dar ce ai? Nici ție nu ți-i a dormi?

Aldea își apropie o buturugă. — Am avut o discuție cu directorul...

Muteș se dă mai lingă el. — Și te doare, mă? — N-a dat... Dar m-a amenințat... Cu scaunul...

— Aoleu! Ai avut noroc... Are scaun greu... — De director... — Al naibii om...

Fumează acum toți trei. Și tac. Cătrăniți, oamenii.

— Ia spune, frate Aldea, face brutarul, ce cartelă de lemne are directorul?

— Știu eu? — Bine, dar, o fi mare? — Vreo opt-zece, metri de lemne...

— Păi, atunci, se cheamă c-a luat fără cartelă...

— Ce? — Lemne! — De unde?

— De aici, din Gospodărie. Mi-a spus șoferul, Voioiu... zeci de metri i-a dus acasă directorului... Și n-are atita cartelă...

— A luat la liber... Brutarul face o numărătoare pe degete.

— Ce numeri? — Treisprezece luni! — Ce luni?

— De cînd i-am plătit noi lemnele. Din septembrie 1953. Și n-am primit un băț...

— Păi dacă le-a dus acasă... — Da' banii? Aștia unde i-a dus?

— Întreabă-l. — Întreabă-l tu... — Și brutarul se freacă la coaste.

— Unde-or fi încăpînd la el atîtea lemne?... — În sobă, mă...

— Eu vreau să știu una, face Aldea. El cu salariul lui ce face? Că doar nu-l bea...

— Nu-l bea. Că ce bea, tot gratis... De aici, de la Gospodărie. — Cum, adică?

— Păi, vin, rachiu, de aici a luat... cu damigenele, cu butoiășele...

— Io-te, măăă... — Da... Le-a dus acasă. — Gospodar om...

— Nene Muteș, intervine brutarul, poate o fi din fondul ăla, cum îi zice... directorial...

— Nu e, neică! Fondul ăla n-are lemne, nici vin, nici rachiu... E altă socoteală... Și un geamantan de piele a luat... De la brigada treisprezece...

— Cum l-a luat? — L-a luat... — I-o fi trebuit omului... Că era de piele...

Pe cer strălucește puzderie de stele. Cei trei oameni au tăcut o clipă. Fiecare cu gîndurile lui. Brutarul cască.

— Mergem? — Paznicul, parcă nici nu l-a auzit.

— Și brînză, și făină, și ulei, și altele... — Ce-i cu astea?

— De la magazia cantinei... Tot directorul... — Cum le ia, frate?

— Pesemne... cu geamantanul... — Țăla... de piele...

— Și Pircălăbescu... îl știți voi... Țăla de-a fost gestoriar la cantină, ruda lui... I-a dus carne, zahăr... A luat de la cantină și i-a dus lui...

— Or fi rude de-aproape... — Măi, măi, exclamă brutarul, n-ai ce zice de directorul nostru! Se pricepe să ia...

— Dar și să dea... — Și își freacă și Muteș coastele. — S-a lăsat răcoare... Hai să mergem...

— Mai stai, tovarășe Muteș, îl roagă brutarul, mai spune... Ori nu mai sînt?

— Mai sînt, măi, omule, dar nu ne-ajunge noaptea... Uite, acușica e ziua și nici n-am dormit...

— Eu nici nu vreau să dorm, spune Aldea... Că-l visez... — Eu să vreau și nu pot să dorm... Că-l simt...

— Ghinionul nostru să fim aici pe-aproape... Că alți salariași, de pe la alte secții, nici nu-l cunosc...

— Cum așa? — Bine! Ei nu vin aici, el nu se duce acolo... Stă la birou...

— Păi, aici e toată treaba lui... Lemne, rachiu, vin... orez.

— Bine, frate, dar să nu-și cunoască el muncitorii... Să n-aibă legătură cu ei...

— Mai bine! Nu vezi? Iacă ai avut azi legătură cu el! Ți-a trebuit?

— Nu așa înțeleg eu... — Păi, nu-i după cum înțelegi tu... E după cum înțelege el... Aldea se ridică și el și-și strivește țigara sub bocanc.

— Să spuneți în ședință. — Ce? — Toate...

— Nu merge! Pășim ca Dochitoiu... — Dar ce-a pățit?

— S-a ridicat să spună greutățile brigăzii. În ședință.

— Și le-a spus? — Nu... — De ce!

— N-a mai avut cui... — Păi n-ai spus frate că era în ședință?... Era și directorul?

— Era! — Atunci? — Dochitoiu nu mai era...

— Nu înțeleg... — Ei! Cînd a început Dochitoiu să spuie, era în ședință și el, și directorul... Pe urmă, a fost numai directorul.

— Și Dochitoiu? — Afară!

— A ieșit? — Nu! L-a scos!

Au stat oamenii pe gînduri câteva clipe. Apoi, au pornit să se odihnească. Cînd să se despartă, Aldea a rostit:

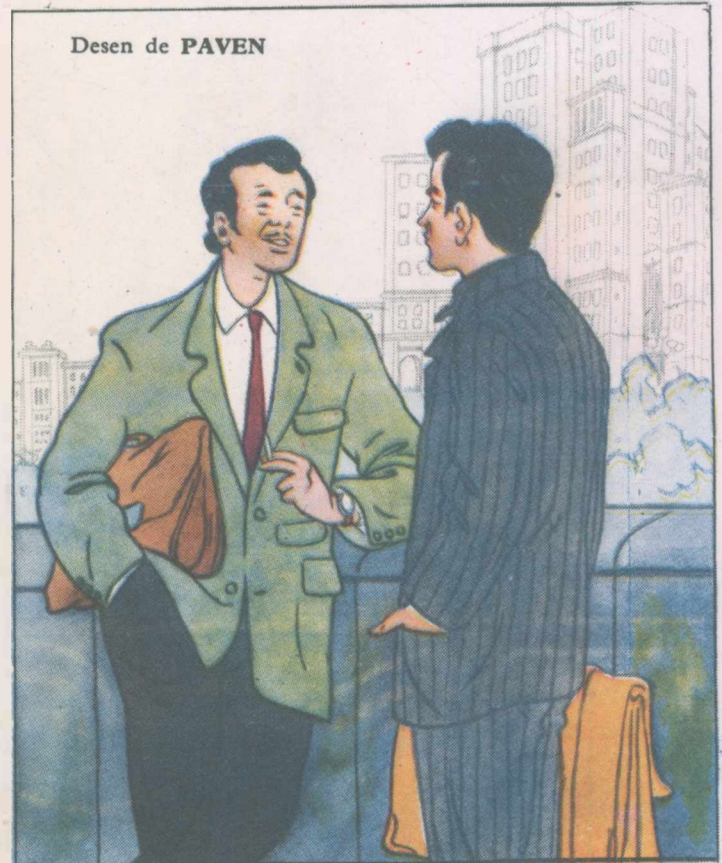
— Ne-am luat cu vorba, și, uite zorile s-apropie... Repede mai trece noaptea! Acuși se luminează...

— Așa-i cu toate, Aldea, face apăsător Muteș... Pînă la urmă tot se face lumină...

Aldea a înțeles. — Crezi, tovarășe Muteș?

— Sînt sigur... — Un cocoș a cîntat primul curigiu. În Gospodăria agricolă de stat din Cotești, raionul Focșani, se vesteau zorile.

Mai sînt unii studenți care-și petrec timpul liber cu jocul de cărți.

Desen de PAVEN

INTRE COLEGI:

— Astăzi mi-au adus noroc cărțile!
— Ai luat vreo notă bună?
— Nu, am cîștigat la poker.

GEORGE WASHINGTON

Statele Unite ale Americii sint, între altele, o țară a recordurilor. „Cel mai mare număr de șomeri“, „cel mai mare număr de sinucigași“, sint glorii deloc efemere și cu care se pot mindri guvernării celor 150 de milioane de americani.

Iată însă și aceste recorduri au fost depășite. O deretare făcută prin birourile diferitelor comitete și comisii federale din Washington, înaintând straturi geologice de praf oficial, a scos la iveală o hirtie care zăcea acolo de peste 150 de ani.

Fără să știe că acest record nou nu s-ar fi bucurat de nici o atenție, dacă hirtia n-ar fi pomenit, într-un șir de locotenenți generali propuși pentru avansare la gradul de general-comandant-plin și numele lui George Washington. Prezența pe străvechiul document a ilustrului învingător din războiul pentru independența celor 13 colonii britanice din America a obligat totuși chiar și un cotidian ca „New York Herald“ să se sezeze într-o notiță prizărită la coada celor 20 de pagini de publicitate.

S-au mai sezisat și membrii uneia din sus-zisele comisii, dornici să arate că pe întreg teritoriul Statelor Unite — măcar la Washington — mai sint judecători. Și, dornici să restabilească dreptatea, măcar în anul al 151-lea, au luat în cercetare propunerea de avansare post-mortem.

Vezi însă că avansarea unui general american nu mai e azi o chestiune la fel de simplă ca aceea a trecerii unui general nazist, din închisoare, la comanda unui corp de „armată europeană“.

Nu e nici măcar o chestiune ușor de rezolvat ca trecerea în spatele sirmei ghimpate a citorva mii de „suspecți politici“. Înalta comisie nu se putea încrede în cărțile de istorie, pentru a cunoaște suficient opiniile, trecutul, și relațiile viitorului general-comandant George Washington.

Ea trebuia să prețuiască totul după tariful virtuților „americanului sută la sută“, stabilit de McCarthy.

Așa că în fața comisiei a fost chemată însăși venerabila umbră a eroicului împărat.

— Luați loc în fotoliu, domnule fost președinte, l-a invitat unul din politicoșii inchișitori. E vorba să ne dați cteva informații.

— Știți, în calitate de viitor general-comandant plin interveni mîșter un inchișitor secund, e bine să ne sfătuiți puțin. S-ar putea întâmpla să avem nevoie curînd de dumneavoastră în cazul unui război...

— Un nou război... roști îngindurat veteranul independenței americane. Nu prea mă bucură.

— Nu prea vă bucură? Glumiți!

— Se vede că nu mi-ați citit corespondența. În august 1776 scriam legislaturii statului New York: „New York-ul va fi, după toate probabilitățile, foarte curînd, teatrul unui singeros conflict. Nu pot decît să mă gîndesc cu cea mai adîncă mîhnire la marea număr de femei, copii, bătrîni și infirmi care vor rămîne în oraș...“

— Să trecem mai departe. Ce avere aveți?

— Avere? Are vreo legătură cu meritele mele militare?

— Nu, dar știți, un general, acționar la „Vickers“ sau la „Steel Corporated“, dă o impresie mai serioasă de loialitate...

— Am expus de mult Congresului — spuse rar și răspicat generalul — opinia mea asupra discriminării bazate pe avere. La 7 decembrie 1796.

„Ar fi cu totuși împotriva principiilor vitale ale guvernului nostru să excludem virtualmente de la însărcinările publice talentele și virtutea, fiindcă nu sint însoțite de bogăție.“

O tuse discretă ieși din gîtlejul mai multor anchetatori.

— Ce părere aveți despre cetățenii... de culoare?

— După cîte am aflat, Abraham Lincoln a desființat sclavia. Eu însumi i-am mărturisit același gînd lui Lafayette.

„Planul de a încuraja emanciparea negrilor din această țară“ — îi scriam eu în 1783 — „ca să scape din sclavia în care sint ținuți, e o dovadă evidentă a inimii dv. bune. Voi fi fericit să mă alătur unei opere atît de laudabile.“

De astă dată un inchișitor cu trabuc nu se mai stăpîni și izbucni, rîzînd cinic:

— Exagerezi, generale, exagerezi! Dar, în fine, sclavi sau oameni liberi, mi-e tot una cum își spun colorații, dacă își văd de lucru și muncesc cum se cade. De altfel ne închipuim că veți duce la capăt misiunea patriotică de a asigura peste tot unde se găsesc din abundență indigeni care mor de foame, aceleași condiții de leftînătate a minii de lucru.

Trustrile noastre au cheltuieli prea mari ca să nu le cucerim dreptul de a dicta în toate continentele. Rebelii vor fi nimiciți. O cer legile economiei politice moderne.

— Mă doare inima cînd vă aud, se întunecă George Washington. „Speranțele mele emoționate, simpatia și cele mai bune urări imi sint trezite în

chip irezistibil, de cîte ori, în orice țară, văd cum o națiune oprimată desfășoară steagul libertății“, — ați uitat c-am scris aceste rînduri?

— Destul și inchișitorul nr. 1 bătut cu pumnul în masă. Mister Washington ești chemat aici să răspunzi clar, nu să faci propagandă.

Cel dintii președinte al Statelor Unite se făcu stacojiu, dar răspunse doar atît:

— „Deosebirile în păreri politice sint tot atît de neînălțurate pe cît sint de necesare. Cu această premisă, am statornică speranță că vor fi acordate îngăduințe liberale pentru exprimarea opiniilor oricui și că, în locul bănuielilor jignitoare și a acuzațiilor brutale, de care sint pline unele ziare, se va instaura o toleranță reciprocă.“

— Asta le pune vîrf la toate! Scoateți dosarul George Washington. Tonul marelui inchișitor arăta limpede că n-avea poftă de glume. Și, răsfoînd un teanc de cărți și hirtii, mormăi amenințător: — Deși abuzezi de faptul că nu ești în carne și oase, am destule probe ca să te infund, mister Washington! De pildă, să faci bine să-mi explici ce-ai vrut să-i spui, cînd i-ai scris negru pe — pardon, alb pe negru — individului John Reed: „Pentru mine e o deosebită plăcere să aflu că Adunarea e atît de hotărîtă să sprijine acțiunea dv. de a supune pedepsei meritare pe acești ucigași ai cauzei noastre — monopolistii, speculanții și profitorii de război“. Desigur că este vorba de o adunare subversivă, roșie.

— E vorba de Adunarea Pennsylvaniei, domnilor.

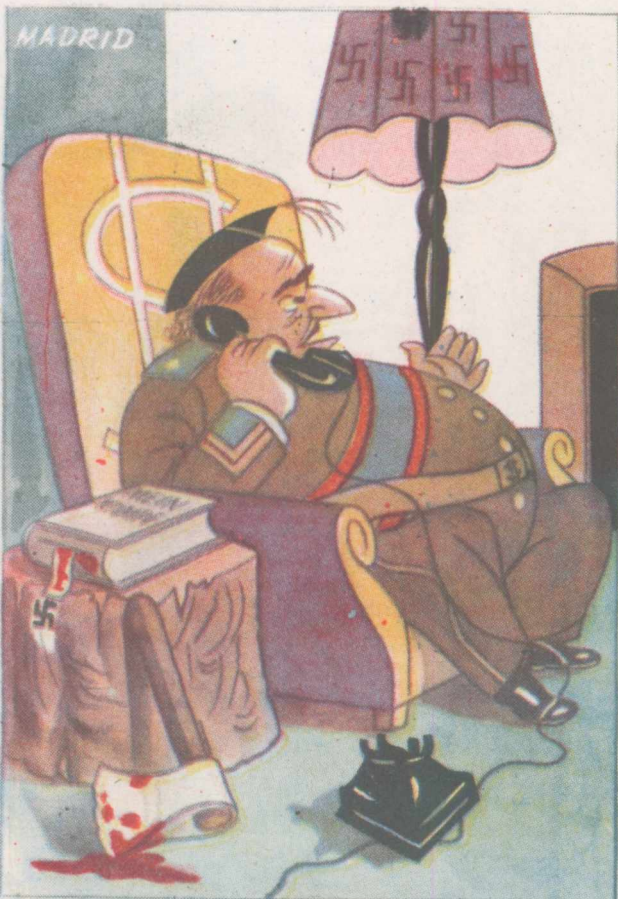
„Cît despre acești tilhari e foarte regretabil că ei n-au fost urmăriți încă de mult în fiecare stat, ca niște lepre ale societății. Aș dori din suflet ca profitorii cei mai aprigi din fiecare stat să fie atîrnați în spînzurători de cinci ori mai înalte decît cele obișnuite. După părerea mea, nici o pedeapsă nu e prea mare pentru omul care e în stare să-și clădească mărirea pe ruinele țării sale.“

Un strigăt unanim de indignare țîșni din piepturile blîndate de grăsime ale marelui și mai micilor inchișitori. Numai George Washington continuă, nețulburat:

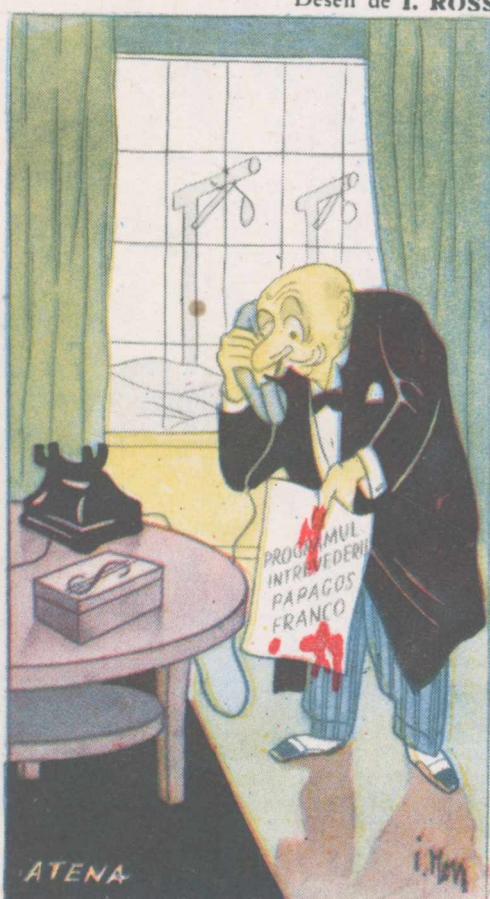
— „Poate fi oare pusă în cumpănă considerarea meschină a unei mici clici murdare de indivizi, cu drepturile și libertățile esențiale ale generației prezente și ale milioaneilor de cetățeni încă nenăscuți? Cîțiva oameni uneltind pentru mărirea lor și pentru potolirea avariției lor, vor răsturna oare edificiul fragil pe care l-am durat jertfînd atîta timp,

(N. A. din sc)

Primul ministru grec Papagos este așteptat la Madrid de Franco (Ziarele)

Desen de I. ROSS

ATENA

Desen de N. JURĂSCU

UNCHIUL SAM: — El iese, acum

FRANCO (către Papagos): — Hai domnule mai repede. Nu ți-ai alcătuit programul? Al meu e gata de pe timpul lui Hitler

si avuție și vom deveni pînă la urmă căloasei lor sete de cîștig“
de gheață domni cîteva clipe în odaie. le inchișitor rosti cu glas sec:
ilor, cred că ne-am edificat cu toții pe ira opiniilor acestui Washington, pe care n să-l numim general-plin. Situația este sturnată și se pune întrebarea dacă, în loc re, n-ar fi mai nimerit să trecem la o

la, să dea socoteală pentru raptele sale l cum vezi, situația dumitale e gravă. Ai us ca să-ți ușurezi vina?
invins, ceea ce cred că ați uitat, în chip trupele trimise de majestatea sa brita-ge al III-lea-ca să ne țină mai departe iați în asuprire.

lucru! — pufnește inchișitorul mono-acum învingem trustmanii englezi pe pia-smulgem insule, Canada întreagă, și nu adăm alt...

runtea unor oameni care îndurau gerul oamea chinuitoare, mărșăluiau zi și noapte n straiete rupte, am cucerit libertatea și operit de glorie. Voi, cu soldați imbui-yați. înarmați pînă-n dinți, v-ați acoperit în Coreea.

ltă, Washington, asta miroase de la o olșevism. Mai bine gîndește-te pe cine cu-ă garanteze pentru dumneata, sau, la ne-pună cațiune...

Washington chibzuiește îndelung. Într-a-cine cunoaște ca să aibă trecere în fața misii federale?

ii? Ce preț ar avea mărturia lor despre saie militare și-civile, cînd, în Statele Unite- legiuni de veterani muritori de foame, deci lit economic și moral în fața oficialității. Washington înțelege că a pierdut defini-iediabil bătălia cu comisia federală. Cari-ficială a fost ratată. Generalul George n a murit la vreme.

elege la fel de bine, și asta e mîndria ple sufletul, că nu va pieri niciodată din milioanele de americani cărora le-a cu-tățile fundamentale, cetățeanul care s-a Drepturilor Omului, omul care a avut t: „Da, prima datorie a unor circumtori că poporul fericit! Cine uită aceasta, va ap în fața istoriei!“

EUGEN B. MARIAN

între ghilimele sînt toate citate autentice corespondența lui George Washington.

na vreme s-a accentuat acțiunea State-te în Iran pentru înlăturarea firmelor engleze.

nu vor putea să vă mai la petrolul.

Desen de E. ARNO, din „Expoziția grafică 1954“

ÎN LUMINA FAPTELOR

CONFUZIE

În așteptarea avioanelor de război americane cu care să constituie o nouă Luftwaffe, guvernul de la Bonn și-a format, deocamdată, o aviație civilă, o nouă Lufthansa. Și cum raporturile lui cu guvernul francez sînt dintre cele mai fierbinți, o delegație a Lufthansei a vizitat de curînd aeroportul de la Bourget, din vecinătatea Parisului.

Primire fastuoasă, recepție, discursuri. Și toate erau să meargă ca pe roate cauciucate de avion, dacă un înalt funcționar francez, luîndu-l gura pe dinainte, n-ar fi lăsat să-i scape—după cum relatează revista *La Presse*—o vorbă cu ghinion: „Franța întreagă, a spus insul, va fi fericită să salute reparația păsărilor Luftwaffe pe întinsul cerului ei.“

Lufthansa-Luftwaffe... Simplă confuzie de nume. Dar să evoci cu poetică ardoare reparația avioanelor de bombardament naziste pe întinsul cerului Franței e o gafă care nu se putea ierta. Așa că pînă să zboare păsările noii Luftwaffe, a zburat înaltul funcționar din slujbă.

În schimb avioanele au rămas.

GOA SAU „GO HOME“?

Franțuzii au o vorbă: *gai comme un portugais*. Sau pe romînește, „vesel ca un portughez.“ Dar colonialiștii portughezi din insula indiană Goa, numai veseli nu sînt, ci, dimpotrivă, grozav de supărați. Revolta băștinașilor împotriva musafirilor nepoștiți, hrăpăreți și îmibuiați, precum și invitația neconținut repetată, în vorbă și scris, ca să plece urgent acasă le provoacă mult venin, inimă rea și visuri rele.

De aceea, portughezii mai cumiți, puși în di-

lema „Goa“ sau „go home!“ aleg propoziția „Go home“ și iau vaporul spre Lisabona, avînd grija, firește, să nu lase nimic, din ce au jecmănit, în urma lor.

SCURTE

— Liga Împotriva Sporturilor Barbare, din Londra, a cerut guvernului să ia măsuri severe împotriva celor ce propagă ideea uciderii în masă a iepurilor prin mixomatoză—scriu zărele engleze.

...Dar nu pomenesc aceste ziare de vreo cere-re a L.I.S.B. ca guvernul englez să ia măsuri împotriva celor ce propagă ideea uciderii în ma-să a englezilor—și a multor altor neamuri—prin reînarmarea Germaniei lui Adenauer.

* * *

— Măsuri serioase au fost luate—prin lege—în Noua Zeelandă, împotriva literaturii care propagă pornografia, gangsterismul, practica stupefiantelor, și alte asemenea vicii.

Revoltată de această ofensă adusă modului de viață american, presa americană somează guvernul S.U.A. să ceară anularea acestei legi.

* * *

— Pentru a întări șubreda prietenie anglo-americană, un mare fabricant de cirnați din Denver, Colorado, SUA, a comis nobilul gest de a trimite reginei Elisabeta a Marii Britanii o amplă cantitate de produse ale fabricii lui. Dar prin indiscreția unei persoane de la curtea regală s-a aflat că nobilul gest și caltaboșii marelui fabri-cant yankeu au fost apreciați de ciinii din curtea palatului majestății sale.

Se afirmă că această pată pe blazonul comerțu-lui american nu va rămîne fără serioase urmări.

UN DIRECTOR AȘEZAT

de ȘTEFAN HORIA

Tovarășul Dimitriu, director al Trustului de alimentație publică nr. 4, respiră adânc, își prinde fruntea în palme și începe să gândească. E un moment solemn. Ori de câte ori începe să gândească tovarășul director Dimitriu, atmosfera din jurul său capătă un aer de solemnitate. Pentru că tovarășul director e un om așezat. Tovarășul director nu ia niciodată hotărâri pripite. Tovarășul director îi trebuie dosare complete, biografii și autobiografii, declarații și mărturii, rapoarte și probe certificate înainte de a lua o hotărâre. Iar dacă nu are toate acestea, tovarășul director nu mai ia hotărâri. Pentru că tovarășul Dimitriu, director al TAPL 4, raionul Tudor Vladimirescu, e un om așezat. Și când ești bine așezat, nu face să te ridici de prea multe ori în picioare, pentru că s-ar putea să aluneci și să-ți fringi gîtul. Or tocmai de aceea nu se ridică tovarășul director de la biroul său: nici pentru un control pe teren, nici pentru o verificare a sesizărilor trimise de Inspekția comercială de stat, și, cu atât mai puțin, pentru sesizările consumatorilor care au avut curajul să intre în vreunul din restaurantele pe care domnia-sa, cu multă... așezare, le dirijează.

...Nu mai departe decît acū cîtăva vreme, primește o adresă din partea organelor Controlului de stat: la restaurantul „Calul Bălan”, responsabilul cu ai săi ospătari realizează numai la murăturile servite ca garnitură la fripturi, un suprapreț în valoare de lei 620, 16 — ca să nu mai pomenim de cele 40-50 de halbe rămase la fiecare butoi cu bere (rămase în buzunarele vaimburșilor și ospătarilor, nu sub formă de lichid însumat, care le-ar putea păta hainele ci sub formă de numerar lichid care nu pătează decît cîntea. Dar cîntea nu e la vedere, așa că faptul trece uneori neobservat)... Cit despre diferențele realizate la frigările puse în vânzare și care în loc de rinichi de porc se compun din behăituri de oaie, să nu mai vorbim... În total, 929 de lei!

Eh, dacă tovarășul director Dimitriu ar fi fost un om pripit, ar fi putut — mai știi? — proceda prea drastic... sancționa prea aspru... s-ar fi putut pune rîu cu „băieții” de la „Calul Bălan” și cu „băieții” de ispravă ca ăștia, nu e bine să te cerți! Ei, bine, i-a chemat pe „băieții” la el, i-a muștrat părintește, le-a și dat un avertisment... L-a durut inima că trebuie să recurgă la astfel de mijloace, dar l-a dat: dacă vă mai prind vreodată cu ocaua mică... vreau să spun: cu halba jumătate sau cu suprapreț la chi-

mir... vă mut la o altă unitate, și știți voi ce se întîmplă cînd schimbi vadul! Pierzi o lună, două, trei, pînă ce te reacomodezi!

Așezat om, nu? Și, ca să-și illustreze concepția, nici nu s-a ridicat să dea mina cu ei, la plecare! Iar „băieții” rușinați, s-au întors la „Calul Bălan” și n-au mai realizat 40-50 de halbe la butoi, ci... 60! Că doar pentru cele 50... fuseseră muștrați! Dar tovarășul director nu vrea să știe nimic din toate acestea. El gîndește mai departe... mai departe... Și totul în jurul său e solemn.

Iată: o sesizare fără sens: la „Carul cu Bere” consumatorii cereau vin. Păi, cum să servească responsabilii Troacă și Săvescu vin, cînd carul e... cu bere? Tovarășul director își alungă din mîntze imaginea celor doi privilegiați care, în balconul localului, aveau 8 sticle de vin pe masă, în timp ce pe mesele celelalte nu se afla nici una, pentru că... vinul „se terminase”. Pentru tovarășul director, favoritismul practic de cei doi responsabili se numește „lupta împotriva alcoolismului”, căci e de preferat să se îmbețe doi, decît să se dea la vin cei mai mulți.

...Și cite nu-i mai trec prin mîntze tovarășului director în solemnă intimitate a biroului său! Cazul referenței Molnar Olga, care dicta porții mai mici decît cele legale, înlesnind astfel bucatarilor realizarea de venituri ilicite... (Făcea fata economiei, să-raca!) Bătaia pe care a mincat-o consumatorul L. Gruber de la ospătării Polac și Paul, ambii ducîndu-și „activitatea” la restaurantul „Unirea”... (Păi, dacă Gruber ăsta ținea să mînce — dar nu cu orice preț — să nu-și fi primit... porția?).

Și acum, iată, altă piedică pe care i-o pune Inspekția comercială de stat: cîcă să-l sancționeze pe responsabilul Smultea Petre, de la același restaurant „Unirea”. Dar, la urma urzii ce-a făcut bietul om? S-a plictisit să-și tot ia la bătaie clienții și a început să-și bată personalul în subordine. Așa, ca variație!

Grea e viața cînd conduci un Trust... Și mai grea, cînd Trustul se nimereste a fi „de alimentație publică”...

Mult mai grea, cînd poartă numărul 4... Colosal de grea, cînd trebuie să rămii un om „așezat”, adică... să nu-l superi prea rău pe Smultea, ăsta, și totuși să ai ce răspunde Inspekției de stat, care nu-ți mai dă pace.

Tovarășul director Dimitriu gîndește... gîndește... și momentul e solemn. A luat hotărîrea.

— Să între Smultea Petre! Solemnitatea își reia cursul

pînă la intrarea celui chemat. Cînd Smultea intră, tovarășul director încrețește sprîncenele fioros, căci e bine să pară autoritar. Dar rămîne... așezat precum i-e firea.

— Ai bătut?
— Am bătut să trăiți!
— Ești nervos?
— Sînt nervos, să trăiți!
— Totuși, ai spirit organizatoric!

— Totuși, am, să trăiți!
— Dar trebuie să dau o satisfacție opiniei publice!

— Dați, tovarășe director, să trăiți! Dați afară personalul care mi se opune!

— Nu merge, de data asta, măi, Smultea... Am să te dau pe tine la altă unitate... Nu te speria, măi, tot ca responsabil... Da' ce să-i faci? Să am și eu ce scrie în adresa către Inspekție! E bine, măi?

— Dacă e tot ca responsabil, e bine...

Ce înseamnă să fii om așezat! Tovarășul director Dimitriu își cheamă secretara și, pe un ton solemn, începe să dicteze:

„Către Inspekția comercială de stat.

Adresa nr. 4604 din 14.IV.954.

Tovarășul Smultea Petre e un om așezat. Nu bate decît atunci cînd e supărat. Are calități deosebite, de care am vrea să ne folosim și pe viitor. Îl mutăm ca responsabil la bufetul „Stajărel”, unde nu va avea decît 4 oameni în subordine. În acest fel, tovarășul Smultea își va putea întrebuița cu maximum de eficacitate spiritul organizatoric și palmele perfect antrenate de o îndelungată practică”.

Tovarășul director Dimitriu respiră adînc. Totul e bine cînd se termină cu bine! A răspuns la o sesizare? A răspuns! Acum să fie lăsat în pace, să gîndească... să gîndească... să gîndească... Așezat... Și solemn...

Trezește-te, tovarășe director Dimitriu de la TAPL 4 raion Tudor Vladimirescu! Trezește-te singur, ca să nu fii zgîlțit de alții! Că amețit de solemnitatea somnului în care te-ai scufundat, ai putea cădea din fotoliul de care nu te mai înduri să te desparți, și, pînă să te dezmeticești, s-ar putea să fie prea tîrziu! Pentru că în timp ce pe dumneata te fură somnul, pe noi ne fură responsabilii, vaimburșii și ospătării pe care dumneata îi cocolești. În felul dumitale. Solemn și... așezat. Și mai ridică-te în picioare, ca să se vadă că TAPL 4 are un director! Altfel, s-ar putea spune că nici nu are... Ceea ce ar necesita trimiterea unuia în locul care, astăzi, pare gol.

Președintele și vicepreședintele centrului de colectare din comuna Gropile, raionul Tg.-Oena, certîndu-se au pus cite un lacăt la ușa beciului, ca să nu mai intre nici unul din ei în depozit. Depozitul a stat zece zile închis, împiedicînd astfel colectarea produselor lactate.

PREȘEDINTELE: — Tu n-ai ce căuta aici!!!
VICEPREȘEDINTELE: — Ba tu n-ai ce căuta aici!!!
BIDONUL CU LAPTE: — Eu cred că amîndoi n-aveți ce căuta aici!!!

Desen de E. ARNO

Personajele: Maximilian Zbonghici, inginer la trustul regional Gostat, 43 ani; Bazil Pribeguș, directorul aceluiași trust, 50 ani; Tache Vasiliu, noul director al aceluiași trust, 36 ani, și Vasilică Mitănel, tehnician la Gostat Înălțeni, 34 ani.

În aprilie, la trustul regional Gostat. În momentul cînd începe acțiunea, Zbonghici, răsturnat în jilțul din spatele biroului, și țînînd un băț lung în mîna, vorbește la telefon.

ZBONGHICI: (mulțumit)... Sigur că da!... Planul de cartofi? L-am defalcat! 80 hectare la Girlenii de Sus, (la numele fiecărei localități ciocănește satisfacut cu celălalt capăt al bățului, locul respectiv de pe hartă) 150 hectare la Înălțeni. E mult? Nici o grijă! ăștia au posibilități... Sigur că le cunosc solul... Ca propriul meu birou!.. Cum? Bine, tovarășe director, atunci vii mai tîrziu la dumneavoastră. (Agață receptorul în furcă și pune bățul pe masă. După o ciocănitură discretă, prin ușa din fund intră Mitănel).

MITĂNEL: Noroc, tovarășe inginer Zbonghici!

ZBONGHICI: (răsfoindu-și preocupat hîrtiile de pe masă) Noroc!

MITĂNEL: (se apropie de masă) Nu știu dacă vă amintiți de mine... Inginer Mitănel, tehnicianul de la...

ZBONGHICI: De la Înălțeni. Știu, tovarășe! Ce vînt te aduce la mine?

MITĂNEL: Planul, tovarășe, sau mai bine zis planul de cartofi. (cu reproș) Ne-ai dat să facem 150 de hectare.

ZBONGHICI: Și? Sper că nu vi se pare mult!

MITĂNEL: Nu mult, foarte mult! Solul nostru nu se pretează la așa ceva. N-avem umiditatea necesară și apoi cartofilor le trebuie un sol mai puțin masiv, mai afînat, pe cînd...

ZBONGHICI: (întrerupîndu-l ironic) Nu mai spune! Mulțumesc pentru lecție! Că eu, de douăzeci de ani de cînd sînt inginer agronom, nu aflasem încă!

MITĂNEL: (împăciuit) Iertați-mă, tovarășe, n-am pretenția că vă spun fapte pe care nu le cunoașteți. Am putea să încercăm și noi ceva cartofi dar, bineînțeles, nu pe o suprafață atât de întinsă.

ZBONGHICI: Poate într-o răsadniță!

MITĂNEL: Nu zic asta dar, cel puțin ne-ar trebui cartofi de sămîntă dintr-o regiune deluroasă, îngrășăminte...

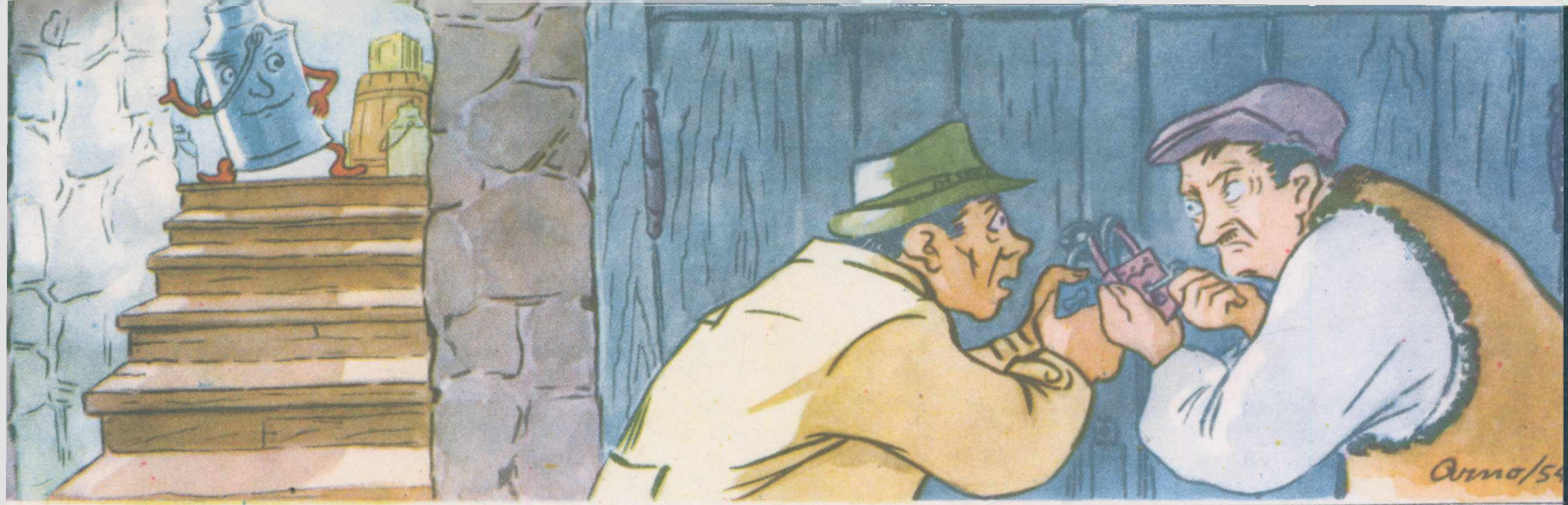
ZBONGHICI: Sigur, ca să ne faceți nouă greutate! În definitiv ce dorești?

MITĂNEL: Ori ne asigurăm tot ce ne trebuie ca să putem scoate o recoltă bună — bineînțeles, pe o suprafață mult mai mică — ori să ne dați să facem altceva în locul cartofilor. De exemplu...

ZBONGHICI: De exemplu, ce? Buruieni, poate, nu? Nu te mai osteni degeaba, tovarășe. Astea-s fleacuri!... E-hei, cunoaștem noi! Dar planu-i plan și trebuie îndeplinit! Știu că sînteți comozii, că fugiți de răspundere cînd auziți de un lucru nou, că nu mai știți ce să ne cereți ca să ne puneți bețe în roate...

MITĂNEL: (oarecum revoltat) Dar, dați-mi voie!...

Dilema

de MARTIN DÄWER

ZBONGHICI: (categoric) Ce voie? Nici o idee, tovarășe! Mie să-mi scoți 150 hectare de cartofi cu ce ai și cu ce știi!

MITĂNEL: (dezorientat) Bine, tovarășe, iar solul nostru...

ZBONGHICI: Ei, comedie! Iar începi?! Date vrei să spui că nu cunoștii terenul? Întorcându-se spre hartă! Dar asta ce-i, îi tovarășe?

MITĂNEL: O hartă...

ZBONGHICI: Așa, hartă, nu? Dar harta reprezintă? Case? Nu-i teren?

MITĂNEL: (ironic) Cum nu! Teren birocrațic!

ZBONGHICI: Birocrațic, ai? Poate nu înțelegi Gospodăria Înălțeni? Află c-o cunoștii înainte dumitale! Uite-o aici! (arată un punct de pe hartă) Înălțeni! Este? Păi, încă este, măi tovarășe, ce mai vrei? De altfel nu fost și la inaugurare...

MITĂNEL: ...care, dacă nu mă înșel, a fost în februarie nouă su...

ZBONGHICI: (retezindu-i, superior) Ei,

vezi că habar n-ai?! Află c-a fost în martie! Mai bine apucați-vă de muncă și nu mai veniți pe la noi cu văicăreli! Ehe, dacă eram eu în locul dumitale! Un vagon jumate scoateam la hectar! Și acum, nu te supăra, te rog, sînt foarte ocupat...

MITĂNEL: (ridicîndu-se resemnat) Bine, tovarășe. O s-o încercăm și pe asta!... (Iese).

* * *

În același birou, în iulie. Zbonghici, în picioare în spatele biroului, îl ascultă pe directorul Pribeguș, care, tot în picioare, stă de cealaltă parte a mesei.

PRIBEGUȘ: Bine că mi-am adus aminte! Ce se-ntimplă, frate, la Înălțeni? Aud că stau prost cu cartofii. Cică solul lor ar fi prea tare...

ZBONGHICI: (sigur de sine) Aș! E omul lor prea moale! Tehnicianul ăla al lor, mătănelul ăla de Mitănel, căruia îi place să se vaite și să fugă de răspundere. Nu vrea să depună eforturi. Retrograd... refractar! Când e vorba de ceva nou caută să se eschiveze scornind fel și fel de pretexte. Așa sînt ăștia! Ar vrea să-i planifice cu mărăcini ca să nu se istovească muncind...

PRIBEGUȘ: Atunci crezi că...

ZBONGHICI: Nici o grijă, tovarășe director! (zimbînd semnificativ) Trebuie doar scuturați pînă le vine mîntea la cap. Că dacă muncesc bine, scot și 15 tone la hectar. Au nevoie numai de cineva care să-i împingă...

PRIBEGUȘ: Dumneata... cunoști bine terenul, nu?

ZBONGHICI: (îmbrățișînd cu o privire drăgăstoasă harta cu stegulețe și aparatele de telefon) Ca propriul meu birou!

PRIBEGUȘ: Foarte bine! Atunci pleci d-ta mîine la Înălțeni și stai pînă la sfîrșitul recoltei.

ZBONGHICI: (bolborosînd stupefiat) Eu?... Bine, dar eu... știți... am o mulțime de treabă, aici la birou...

PRIBEGUȘ: (liniștitor) Nu face nimic! Aranjăm noi asta!

ZBONGHICI: (încălzit, descheindu-și cămașa) Dar... n-ar fi totuși mai bine să rămîn eu aici și...

PRIBEGUȘ: Nu, tovarășe. Cu experiența dumitale, ești cel mai indicat!

ZBONGHICI: (privind deznădăjduit la telefon) Poate să mai încerc să iau legătura cu ei...

PRIBEGUȘ: (hotărît) Nu, tovarășe! N-are nici un rost! Mai bine du-te direct acolo! (îndreptîndu-se spre ușă) Trimite-mi formele spre semnare. Și pune-i pe roate cu cartofii! (Iese în timp ce Zbonghici își scoate batista și-și tamponează sudoarea de pe frunte).

* * *

Același decor, la sfîrșitul lui octombrie. Zbonghici, în aceeași poziție ca în tabloul precedent, discută cu noul director, Vasiliu.

VASILIU: Ce-i cu cartofii de la Înălțeni, frate? Tovarășul Pribeguș cînd mi-a predat, nu mi-a spus nimic. Cunoști problema?

ZBONGHICI: Încă cum, tovarășe director.

VASILIU: Ei, ce-a fost acolo? Aud că-i proastă de tot, recolta!

ZBONGHICI: Care recoltă?! Ce recoltă?! Catastrofă curată, tovarășe director. Abia au scos cartofii de sămînță!

VASILIU: Cică nu s-a ținut seamă de specificul solului...

ZBONGHICI: Cine să țină, tovarășe director?! Îi spuneam eu tovarășului director Pribeguș că s-a planificat aiurea! ăștia au pămînt compact, n-au umiditate suficientă...

VASILIU: Dar, zice că tehnicianul lor a venit încă din aprilie la trust și ne-a atras atenția. Adevărat?

ZBONGHICI: (oftînd) A venit, tovarășe director.

VASILIU: Și totuși, după ce că unul dintre funcționarii noștri i-a planificat greșit, de la început, celălalt, adică ăla care a fost sezisat, în loc să modifice planul sau să le dea măcar cele trebuincioase, i-a obligat să-l îndeplinească cu orice preț. Asta e nepăsare criminală, tovarășe!

ZBONGHICI: (convins) Criminală, tovarășe director! Ce-i drept, e drept!

VASILIU: Și-apoi cică a fost și un inginer de-al nostru pentru impulsione, care a stat acolo pînă la recoltă.

ZBONGHICI: A fost, tovarășe director, cum să nu fi fost!

VASILIU: Ei, atunci cineva trebuie să fie vinovat! Ori nu s-a ținut seama de la început de specificul solului și de condițiile naturale și atunci vinovat e funcționarul nostru care i-a planificat anapoda...

ZBONGHICI: ăla e!

VASILIU: Dar și funcționarul care, odată sezisat, n-a luat măsurile necesare.

ZBONGHICI: Și ăla!

VASILIU: Mă rog, se va vedea. Sau nu s-a muncit la Gospodărie cum trebuie și atunci vina e a tehnicianului și în egală măsură a inginerului plecat acolo pentru impulsione. Este?

ZBONGHICI: S-a terminat! Așa e, tovarășe director!

VASILIU: Atunci, uite ce te rog: anche-tează mata cazul! Dar cu toată obiectivitatea!

ZBONGHICI: Absolut, tovarășe director!

VASILIU: Află vinovatul și cere-mi, te rog, prin raport, sancționarea celui, sau celor vinovați.

ZBONGHICI: (trezindu-se) Sanc-țio-na..., ce?...?

VASILIU: (fără a observa tulburarea interlocutorului său) Desigur, frate! Sancționarea celor vinovați! Nu-i bine?

ZBONGHICI: (nădușit de tot) Ba..., ba da! Foa-foarte bine, tovarășe director!

VASILIU: (îndreptîndu-se spre ușă) Atunci, vasăzică, ne-am lămurit?!

ZBONGHICI: (abia perceptibil) Lă-mur-it... (Vasilie iese buștean!! (se prăbușește istovit în jilț, mormăind) la uita drăcie! Să cer eu însumi să fiu sancționat! Adică, cum s-ar zice, să-mi sap singur groapa! (subit îngrijorat) Dar cum, naiba, s-o cer? Pe ce chestie? Pentru planificare superficială, pentru nepăsare față de obiecțiunile făcute la timp, sau pentru proastă organizare a muncii de pe teren? Afurisită dilemă, dom'le... (își duce întrebător arătătorul la timp în timp ce

CORTINA, și ea în mare dilemă, nu mai știe dacă trebuie să se lase sau nu...)

Lucrînd „în asalt“ unele întreprinderi își îndeplinesc planul în ultimele zile ale lunii, dînd produse de calitate inferioară.

— Se vede că prin „ultimul model“ vinzătorul a vrut să înțeleagă „model fabricat în ultimele zile ale lunii“!

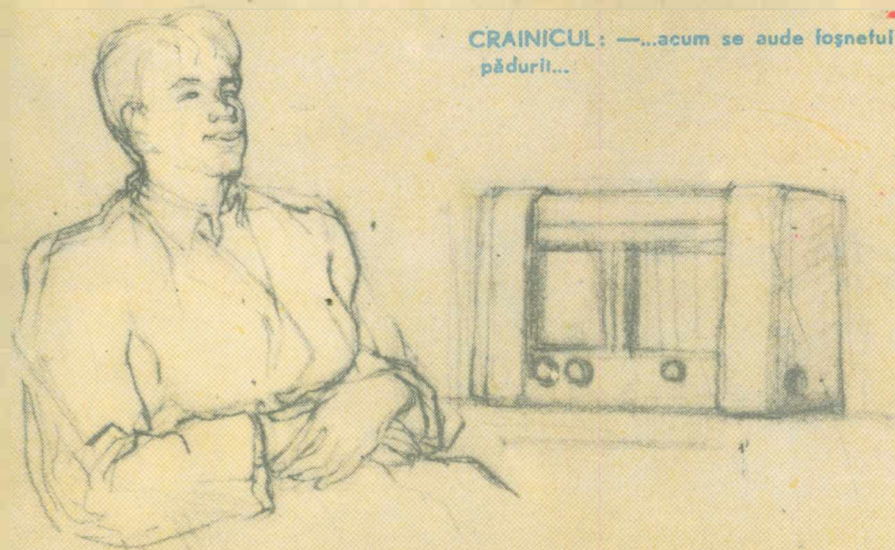

— Nu în bucătărie! Îi-am mai spus. Stricăciunile din apartament privesc pe locatar. Sparge pe scara de serviciu...

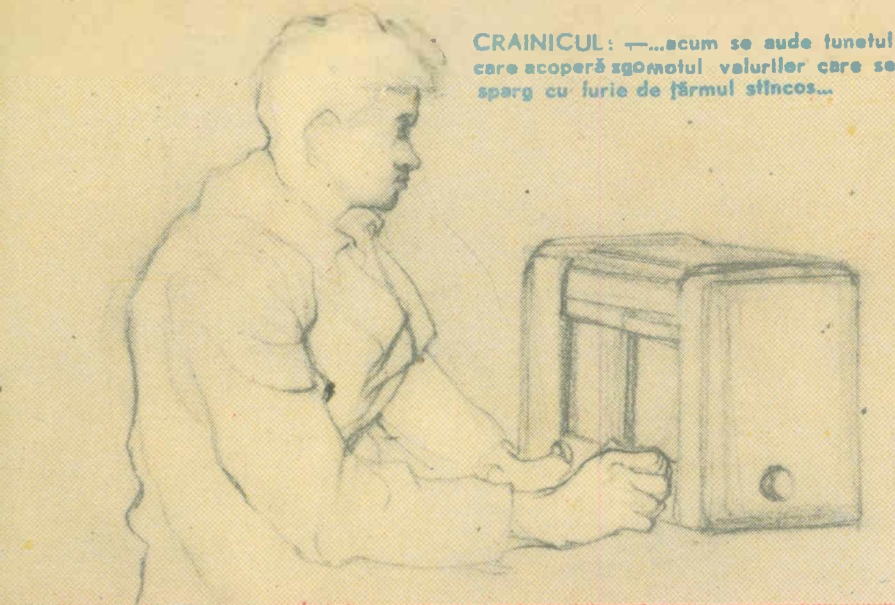
Desene de FRED GHENĂDESCU

În cauza prezentărilor prea lungi și prea sonore care se fac la unele piese muzicale la radio muzica nu se poate auzi decât arareori și cu multă greutate.

CRAINICUL: —...acum se aude foșnetul pădurii...

CRAINICUL: —...acum se aude tunetul care acoperă zgomotul valurilor care se sparg cu furie de fărnel stîncos...

ASCULTĂTORUL: — Acum nu se mai aude nimic!

Desen de P. COSTINESCU

RAIDUL URZICII

Roșii, cartofi, ceapă și...

În aceste zile de toamnă, prima grijă este aprovizionarea: cartofi, ceapă, varză, zarzavat, pentru iarna care se apropie.

Vinzătorii de la unitățile O.C.L. Aprozar au expus marfa proaspăt sosită. Mai dăinuie însă pe piață și un alt soi de marfă, care strică mult celei bune: putregaiul. Să ne învîrtim deci în jurul acesteia. În speranța că și cei vizați se vor învîrți pînă la urmă... de mătura și fărșul ce merită.

Un fleac de 30 de bani

Atenția ne este atrasă de protestele unor consumatori adunați în jurul teșghelelor unităților nr. 7 Aprozar din piața dr. Victor Babeș.

— De ce vindeți cu 80 de bani kilogramul de roșii cînd de fapt calitatea aceasta costă numai 50?

— 30 de bani suprapreț de fiecare kilogram reprezintă un fleac de beneficiu ilegal de una sută lei pe zi pentru amicul gestionar!

Într-adevăr, protestele cetățenilor nu-l mai mișcă pe gestionar, tovarășul Surdu. De aceea... parcă nici nu le aude.

— Cine-i la rînd?

— „Urzica“!

— Ce doriți?

— Intrarea în legalitate!

— Nu servim. Altcеva?

— Registrul de reclamații!

— L-am făcut pungi pentru struguri! Gata! Altul la rînd!

N-ar fi cazul ca direcția O.C.L.-ului nr. 4 să ia măsuri? Poate responsabilul are dreptate: „Gata! Altul la rînd!“.

Decimal și terezie

Iată-ne acum în piața Rahova, la unitatea nr. 27, responsabil, Căpruș Avram.

— Cum vindeți cartofii, tovarășe?

— Cu gunoi cu tot!

— Asta vedem și noi... dar la ce preț?

— 70 bani, 900 de grame! Gunoiul, gratis!

— Aveți greutatea de 900 de grame?

— Avem greutatea cu consumatorii, care strigă că sînt trași pe sfoară!

— Și dv. pe ce-i trageți?

— Noi îi tragem pe decimal!

— Dv. cîntăriți orice cantitate pe decimal?

— Și un kilogram, și două, și trei... Gunoiul nostru și săculețele cetățenilor nu încarcă decît patru-cinci sute de grame, așa că tot mai rămîn cîțiva cartofi de pus la mîncare!

— Dar... terezie nu aveți?

— A, aceea e pentru varză. Cumpără cetățeanul zece, douăzeci de kilograme, cîntărim în trei-patru rînduri și... gata treaba!

— Cu alte cuvinte... dv. vindeți zecile de kilograme cu terezia și sutele de grame cu decimalul!

— Întocmai!

— Nu-i de mirare, că-n felul acesta kilogramele sînt... decimate! Iată de ce credem, că activitatea acestui responsabil ar trebui bine cîntărită. Că își cumpără omul cartofi pentru prăjit și, pînă una alta, se prăjește el.

Ceapa responsabilului

La unitatea nr. 28 s Aprozarului din aceeași piață.

— Tovarășe dă-mi ceva mai multă ceapă că 5 kg nu-mi ajung pe toată iarna!

— Ba îți ajung! Altul la rînd!

— Tovarășe, mai este ceapă, în afară de asta?

— Nu mai este! Altul la rînd!

— Tovarășe, niște ceapă!

— S-a isprăvit!

— Tovarășe...

Responsabilul Ștefănescu Ion a întors spatele.

— Tovarășe Ștefănescu. Ion, de ce spui că nu-i ceapă?

Responsabilul sare ca... urzicat și ia culoarea sfeclei pe care tocmai o ține în mîină.

— Tovarășe Ștefănescu Ion, ce e cu aceste 43 kg de ceapă calitatea întii, pe care ai dosit-o în magazie?

— Dar cine ești dumneata?

— „Urzica“!

Tovarășul responsabil ia culoarea gutuii din raftul alăturat.

— Ceapa mea... A-a, am oppp... prit-o... pppentru provizia mea de iarnă...

— 43 kg? Parcă celorlalți cetățeni le-ai fixat o cotă maximă de numai 5 kg! Ce-ar fi să scoți ceapa pe tarabă că, uite, consumatorii o așteaptă cu nesaț.

În dimineața aceasta, tovarășul responsabil al unității nr. 28 inversează zicala clasică.

— Aveți ceapă?

— S-a isprăvit... dar este!

Și pentru că tot e pus dumnealui pe „cote“, ce-ar fi să-i rezerve și O.C.L.-ul o cotă... de sancțiuni? Ca să facă tovarășul responsabil provizie... pe timp mai îndelungat!

Funia

Tot cu dosirea se ocupă și responsabilul Prejoianu Petre de la unitatea 33 Grand, precum și Băncuță Ilie, de la unitatea 25 Giulești. Cu deosebirea că acetiia preferă ceapa pe funie, de care consumatorii au cea mai mare nevoie.

Se spune că pe unii îi trage așa...

Pe Prejoianu și pe Băncuță îi trage... funia!

Din păcate, putregaiul inventariat pînă aci se mai prezintă și sub alte forme. Putregai există și printre cei puși să vegheze asupra calității mărfurilor aduse pe piață, printre cei care îndrumă aceste mărfuri ca și printre cei care le distribuie consumatorilor.

Astfel, în dimineața zilei de 2 octombrie, unitatea nr. 23 Aprozar din piața Ghencea primește 159 kg de roșii. Achizițoarea Dorna Maria dosește însă o treime din cantitate... pentru o destinație de care ar trebui să răspundă. Din întimplare, cele 50 kg de roșii dosite fuseseră alese cu multă grijă și una cite una, din cantitatea totală, consumatorilor revenindu-le bineînțeles numai roșii... galbene și verzi! Cîț privesc roșiile roșii, se pare că

ceva putregai

au luat drumul „negru”, contra bani „albi”.

La 27 septembrie, tovarășul Bărbulescu, șeful centrului Răhova, dispunea de o cantitate de 3248 kg varză. Animat de profundul spirit de echitate care îl caracterizează, tovarășul Bărbulescu repartizează pieței Răhova 3100 de kilograme din varza existentă, iar pieței din cartierul muncitoresc Ferentari, „impresionanta” cantitate de 148 kg.

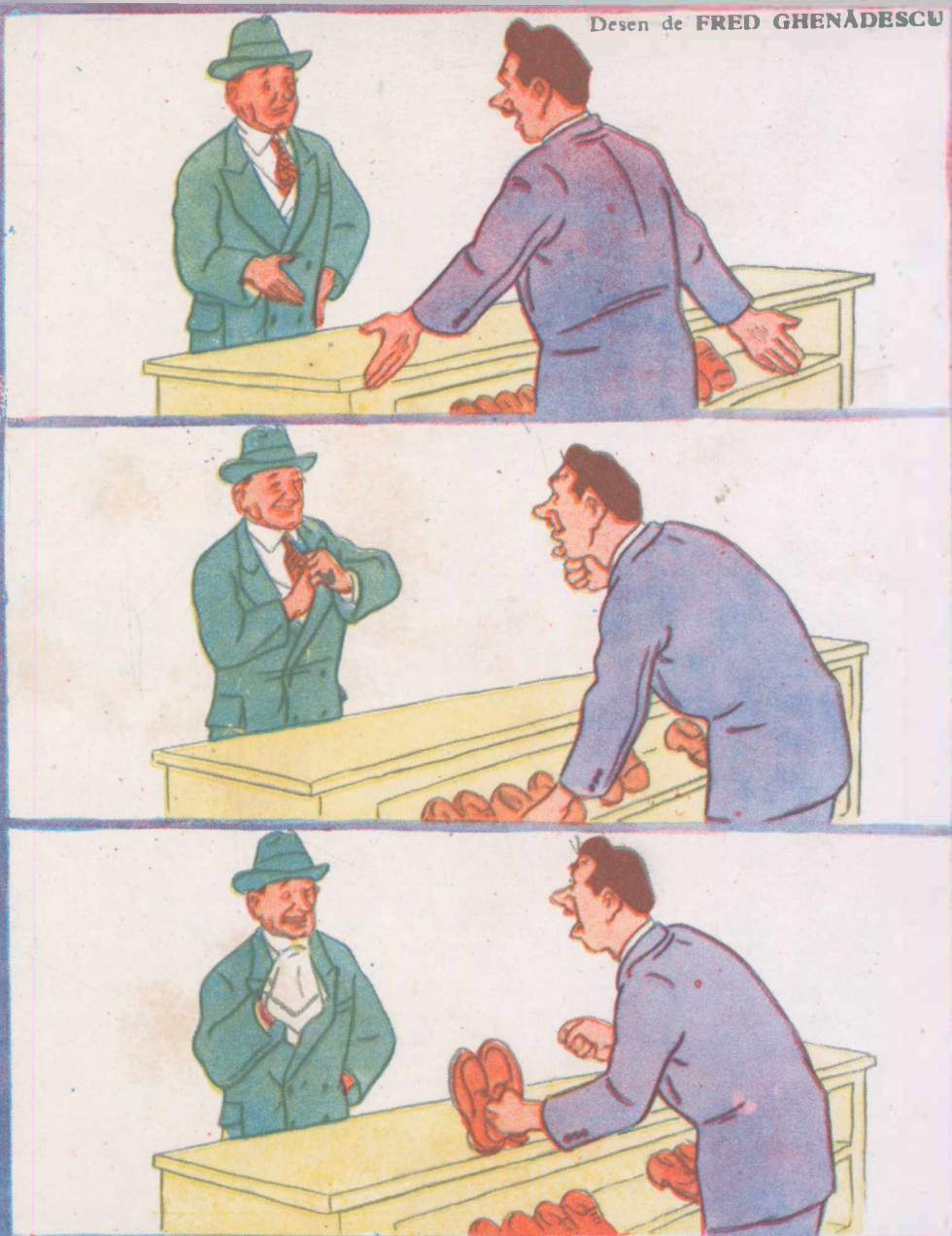
Cu cîtva timp în urmă, tov. Bărbulescu a fost responsabilul unității nr. 7. Aprozar din piața dr. Victor Babeș. Fiind prins speculînd cartofi, el a fost sancționat... cu ridicarea în grad și numit șef de centru grație bincivoitorului concurs al direcției O.C.L. 4 Aprozar. Actualmente, depozitul îi oferă tovarășului Bărbulescu un și mai vast cîmp de activitate... dacă nu în materie de speculă, cel puțin în materie de favoritism.

După cum se vede, tovarășul Bărbulescu lucrează în orice cîmp ca în codru. N-ar fi bine să lase cîmpul și să-și ia vlea?

Tot depozitul Răhova livrează unităților ceapă de apă, încolțită și chiar putrezită. Socoteala conducerii acestui depozit pare a fi următoarea: dacă ceapa e de apă, atunci s-o lăsăm în balta... de apă și noroi care se formează în magazie după fiecare ploaie. Pentru că acoperișul este spart și de el nu se îngrijește nimeni.

Propunem ca ceapa să fie scoasă urgent din apă și în locul ei să intre cei responsabili.

ȘTEFAN HORIA

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Desen de I. DAVIDESCU

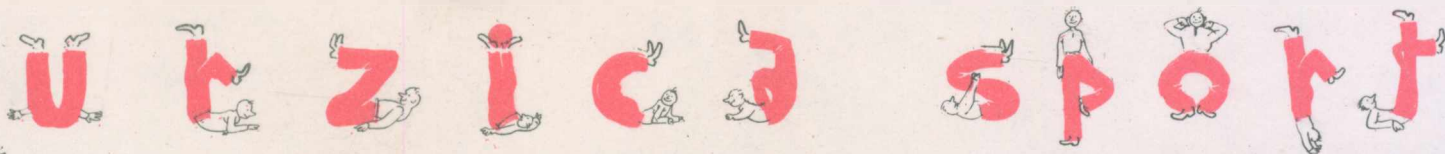
DIRECTORUL S. M.T.-ului: — „Să se mai spună că eu nu aplic directivele!”

Mai există unii meșteri care nu au o atitudine justă față de tinerele cadre.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

ELEVUL: Tovarășe inginer, să aduc figări și să mătur am învățat de la tovarășul Popescu. Vă rog să mă treceți la alt meșter, ca să învăț și meseria.

După cum se știe, rugbyul este un joc bărbătesc de forță, care cere jucătorilor calități fizice excepționale. În același timp, ca orice sport, rugbyul dezvoltă aceste calități, atunci când jucătorii care îl practică, se pregătesc în mod științific și joacă după regulament. Se întâmplă însă uneori ca dezvoltarea calităților fizice să ia la unii jucători alte căi decît cele obișnuite. Astfel, în meciul de rugby, din categoria B, dintre „Știința” Timișoara și „Știința” Cluj, am văzut cîțiva jucători care s-au dezvoltat fizicește, după părerea noastră, cu totul anormal. De exemplu (deși numai de exemplu nu-i bun) jucătorul Boroș Gheorghe de la „Știința” Cluj și-a dezvoltat mușchii brațelor, de o manieră excepțională. Din păcate însă, toată această forță s-a localizat în pumni, și aceasta a constatat-o, pe pielea sa, jucătorul Petrescu Caius de la „Știința” Timișoara, pe obrazul căruia s-au manifestat calitățile fizice ale lui Boroș.

Probabil, intervine aici o greșeală de antrenament. Altfel nu se explică de ce jucătorul Boroș în loc să alerge după minge, alțargă după maxilarele jucătorilor. Pe de altă parte, am constatat la jucătorul Petrescu Caius, o dezvoltare și mai anormală. Astfel acestuia i s-au dezvoltat gingiile și desigur dantura. Ne-am dat seama de aceasta, cînd am văzut că, drept ripostă la pumnul lui Boroș, Petrescu i-a mușcat acestuia degetul. Ce fel de antrenament o fi făcut Petrescu, nu știm. În orice caz, putem să vă spunem că mușcătura a depășit toate recordurile înregistrate pînă acuma într-un meci de rugby. Un alt jucător, care ne-a arătat lucruri noi, a fost Belcea Ion, de la „Știința” Timișoara. După

cum se știe rugbyul se joacă cu mîinile dar poți lovi mîinea și cu piciorul. Jucătorul Belcea însă se folosește de prevederile regulamentului într-un stil cu totul personal. Astfel cînd vede că nu poate pune mina pe balon, el trage cu piciorul... în adversar, și cu mîinile îi ia mîinea. Ținînd seama că rugbyul dezvoltă în cea mai mare măsură picioarele celor ce-l practică, vă închipuiți că jucătorul lovit de Belcea nu mai are posibilitatea să reia baloanul, decît... cînd se trezește.

În urma acestor demonstrații, jucătorii respectivi au fost eliminați de pe teren. Noi ne întrebăm însă: de ce? De ce numai de pe teren. Pentru astfel de ieșiri, noi credem că e necesară o ieșire mai îndelungată. Pentru ca între timp respectivii jucători să învețe că rugbyul e un joc unde se bate un singur lucru: mîinea.

La baza de înot a CCFS-ului, de la ștrandul Steaua Roșie-Floreasca, s-a prezentat pentru a-și trece normele complexului G.M.A., un grup de studenți din colectivul „Știința” Politehnica, condus de tovarășa asistentă Stoenuș Georgeta. Observînd că unele aspirante și-au dat simultan probele de gradul I și gradul II, ceea ce e contrar regulamentului, delegatul CCFS-ului a refuzat să semneze foile de concurs.

Tovarășa Stoenuș, deși cunoștea regulamentul, văzînd că delegatul refuză să dea aspiranților o calificare contrară regulamentului, i-a dat ea acestuia trei calificări și

anume: Gradul I: neînțelegător, Gradul II: birocrat, Gradul III: absurd. Delegatul CCFS-ului se întrebă și azi ce grad ar trebui să-i acorde tovarășei Stoenuș, care, după cum se vede, a depășit toate normele.

Cît despre atitudinea tovarășei asistente, în ceea ce privește respectarea regulilor G. M. A., noi îi acordăm insigna „Lipsă de disciplină sportivă” în ultimul grad. O sfătuiam să nu și-o agațe pe piept... Dar s-o aibă-n față!

Sezonul de înot din vara aceasta s-a încheiat cu o cursă de mare amploare: traversarea lacurilor. La ora fixată, concurenții s-au prezentat la start, au sărit în apă și au început să înoate. Deodată, în calea lor, apare o barcă. În barcă, jucătorul de polo Samoilă Constantin de la „Ținărul Dinamovist”, care lua parte ca spectator.

— Ce faci, tovarășe? a strigat un arbitru.

— Vădlesc! a răspuns Samoilă.

— Păi, se dispută „Traversarea lacurilor”.

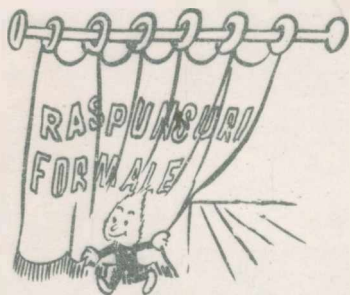
— Le traversez și eu!

— Dar încurci concurenții, a insistat arbitrul, ești pe traseul lor!

— Nu-i adevărat, ei sînt pe traseul meu!

Așa se comportă Samoilă Constantin cînd ia parte la o competiție, ca spectator.

De aceea, rugăm forurile în drept să-l mențină spectator o bucată de vreme, pînă învață. Pînă învață să-și respecte colegii, și pînă o să mai crească. Pentru că trebuie să mai crească jucătorul Samoilă Constantin. Trebuie să mai crească cel puțin cu cîțiva ani. Mai exact, cu cei șapte de acasă.

Am sesizat Sfatul popular raional Carei că la căminul cultural din comuna Eriu-Sîncraiu din acel raion, regiunea Baia Mare, aparatul de proiecție cinematografică nu funcționează, neavînd operator și curent electric.

Iar Sfatul ne răspunde următoarele: curent, aparatul are; numai operator, nu.

Vasăzică aparatul tot nu funcționează! Asta e toată problema. Iar Sfatul nu face nimic ca aparatul aceluia cămin să funcționeze. Sfatul e ocupat: redactează răspunsuri formale.

La semnalarea că la cantina „23 August” din Drăgășani, la servitul mesei se fac favoritisme, ne-au răspuns ambele foruri sesizate.

Întreprinderea „Vin-Alcool”, care tutelează cantina, ne-a răspuns că... nu e adevărat.

Comitetul raional de partid ne-a răspuns că e adevărat și că s-au luat măsuri de îndreptare.

Răspunzîndu-ne formal, Întreprinderea „Vin-Alcool” a căutat să ne... îmbete cu apă chioară.

Sfatul popular raional Negrești, regiunea Iași, sesizat că la restaurantul din comuna Băcești din acel raion serviciul lasă de dorit, ne răspunde că... în condica de sugestii a restaurantului nu e nici o reclamație în acest sens.

Dar reclamația noastră... în ce sens e?

Acoperirea vinovaților de către Sfat n-are... nici un sens.

Sfatul popular al raionului Tudor Vladimirescu ne răspunde că în urma articolului „Puterea obiceiului”, apărut în „Urzica nr. 10 (112), imobilul din str. Ghenaș Petrescu 27 a fost reparat.

Verificarea la fața locului constată:

— nu s-a făcut nici o scară la intrarea în pivniță;

— s-a început să i se pună casei burleane, dar ele stau, de șase luni, neterminate;

— s-a reparat și acoperișul, dar în locuințele a doi chiriași... plouă.

S-a făcut adică o reparație... formală.

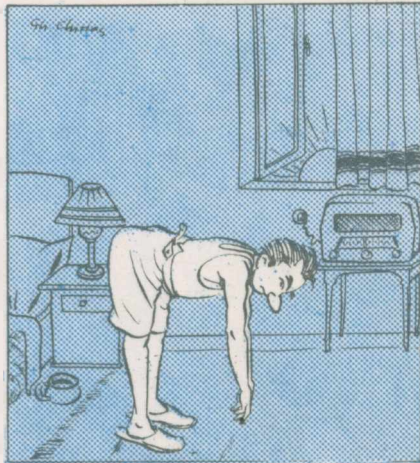
Și ni s-a trimis un răspuns la fel.

Sînt unii locatari neglijenți, ca tovarășa Alexe Elena din Calea Victoriei 25, care uită robinetele deschise, provocînd inundații și pagube celor care au ghinionul să le fie vecini.

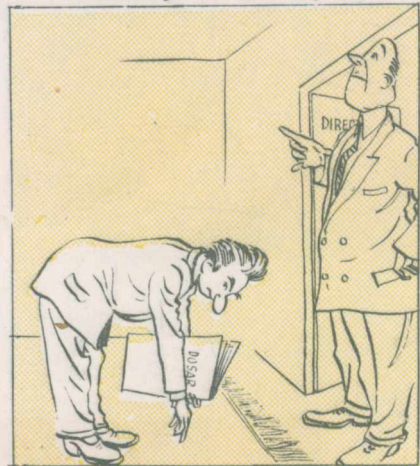

— Ar trebui ca în buletinul meteorologic să se anunțe și cînd tovarășa Alexe Elena uită robinetele deschise ca să știm să ne luăm umbrelele...

Desen de GH. CHIRIAC

Exerciții de dimineață...

pentru reușita la serviciu!

Chestiune de fond

de SORIN RĂȘCANU

Cu ce-a greșit frate, omul ăsta, cu ce-a greșit? Uite eu vă spun sincer, nu pricep ce aveți cu el! Lasă că știți dumneavoastră despre cine-i vorba. Revizorul contabil Harița Anton, de la Sfatul popular raional Topoloveni. El, săracu! Bietul om! Auzi dumneata, n-a greșit omul cu nimic și toată lumea se ia de el. Și pentru ce? Pentru că acum un an, a fost însărcinat să facă un control de fond la Școala de 7 ani din comuna Siliștea, raionul Topoloveni. S-a dus omul acolo a controlat, a găsit trei sute șaptezeci și cinci de lei și i-a luat. Cu ce a greșit? Dacă a găsit trei sute șaptezeci și cinci era să ia trei sute șapte zeci și patru? Atunci mai puteai să spui dumneata că a greșit cu un leu. Dar omul, revizorul contabil cu vechime, știe să numere. Și n-a greșit, cu nimic. Vezi tovarășe că te iei degeaba de el? A venit contabilul, care vasăzică, să facă control de fond, a făcut controlul și-a plecat cu fondul. Asta a fost tot. Că doar nu s-a dus la Siliștea de pomană. S-a dus pentru fond. Și s-a dus și fondul.

Dar vezi dumneata, că sint unii oameni care, uite așa, fără să-i întrebi, vin și-ți spun că nu sint de acord. Nu-i nici contabil, nu-i nici revizor, nu-i nici de la școală, și se bagă. Să vi-l spun pe nume: tovarășul Badea Marin de la Cooperativa din Siliștea. Dumnealui, în loc să-și vadă de treabă la cooperativă, se apucă și scrie la ziare toată chestia cu fondul. Păi ce-i asta tovarășe? Pentru asta primește el leafă la cooperativă? Ca să scrie la ziar? Arată-mi mie dumneata, negru pe alb, unde scrie asta în contractul de muncă, și-l înghit. Nu scrie. Și pe urmă, te miri că vrea să-l concedieze! Că ce s-a întâmplat? Ziarul scrie la Sfatul popular raional. Sfatul trimite pe tovarășul Costică Ștefan la Siliștea să anchezeze. Tovarășul Ștefan vine la Siliștea și se pune pe lucru. Ia legătura cu secretarul Sfatului Comunal, Dumitru St. Vasile, și amîndoi încep ancheta. Vinovatul l-au găsit imediat.

Nu, nu pe contabil. Pe ăla de-a scris, pe Badea Marin. A durat ancheta, destul. Întîi, l-au pus să dea declarații, pe urmă zi-i și freacă-l așa ca să-i piară pofta de scris la ziar. Să-l fi văzut atunci dumneata pe Badea Marin. Și auzi pretenții la el, că asta-i persecutarea corespondenților de presă! Ce îndrăzneală! El se ocupă cu persecutarea revizorilor contabili, și pe urmă o întoarce cu persecutarea corespondenților de presă. Dar nici revizorul nu l-a lăsat. Mai întîi a cerut să nu-i mai dea voie dumnealui să intre la Sfatul popular. Că cine știe ce mai vede ăsta la sfat și iar scrie. Păi nu? Pe urmă a cerut să-i reție două zile din salariu. Știa revizorul, că pe dumnealui Badea, o să-l usture două zile fără salariu, că el nu-i revizor ca să stringă bani albi, din fond, pentru zile negre. Și, spune și dumneata, e mult două zile din salariu pentru cite zile negre i-a făcut el revizorului? Nu e nimic! Pe urmă, a cerut revizorul la cooperativă, să i se facă lui Badea și un referat de concediere. Și are dreptate. Ca mine vine contabilul și mai face un control de fond la Siliștea. Și cum poți să faci dumneata liniștit un control de fond, cum poți dumneata să mai pleci cu fondul, cînd ai pe cap unul din ăștia care scrie? Auzi manie la ei tovarășe, să scrie la ziar! Înțeleg frate, ai timp și vrei să scrii, scrie la neavastă, scrie la părinți, scrie la neamuri, la prieteni, dar nu scrie nene la ziar! Că uite ce iese!

Acum, poate ai să zici dumneata că revizorul trebuie să-și însușească critica. Nu-i așa. Omul și-a însușit banii. Critica să și-o însușească alții. Că nu poate să și le însușească el pe toate.

Acum e interesant de știut, dacă Badea Marin ăsta, mai îndrăznește să scrie la ziar și chestia cu persecutarea. Eu nu cred. Că dacă scrie, zboară. Mă rog? Ei, așa-i acum! Nu știu cine zboară, da-zboară!

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICO

În ziarul „Flamura Prahovei” numărul 784, a apărut, la rubrica „Ni se semnalează că”, o notă foarte interesantă. Aflăm astfel, că la magazinul de stat de textile și încălțăminte din Cîmpina, lucrează o brigadă de bună deservire, că la acest magazin sint demne de laudă tovarășele Pîrvulescu Maria și Popa Constanța, care lucrează după metode înaintate, și că, în sfîrșit, tovarășa casieră Ciubotă Niculina lucrează după metode înapoiate, deoarece nu dă restul.

Nota este foarte bine scrisă, problemele foarte just puse, dar are trei mici lipsuri, și anume:

- 1) Magazinele de textile din Cîmpina n-au încălțăminte.
- 2) Tovarășă Ciubotă Niculina, trebuia să fie criticată, dar era necesar ca în prealabil să fie găsită, pentru că la Cîmpina nu există, nici la magazin, nici în oraș.
- 3) Tovarășele Pîrvulescu Maria și Popa Constanța meritau să fie evidențiate, dar asta numai după ce ar fi fost angajate, pentru că în prezent la magazinele din Cîmpina nu lucrează nici o vînzătoare cu aceste nume.

Cam acestea ar fi „noutățile” pe care „Flamura Prahovei” le-a publicat la rubrica „Ni se semnalează că”. Drept pentru care am semnalat și eu,

N. Tătaru

Președintele Comitetului Sindical Local-Comerț-Cîmpina

URZICO,

Trebuie neapărat să faci lumină în problema Clubului nos-

tru, al muncitorilor de la Întreprinderea minieră Baia de Arieș. Trebuie să faci lumină Urzico, fiindcă acum e întuneric.

Clubul nostru din comuna Arieș e vecin cu „Librăria Noastră”. Și, din păcate, comutatorul de la care se aprinde lumina la club, se află... în librărie. Și seara cînd se închide librăria, se închide și lumina la club, pentru că tovarășa responsabilă a librăriei, Chirilă Sabina, uită foarte des să ne lase lumina aprinsă.

Dar noi la club, mai avem și aparat de radio. Da, Urzico. Avem radio în club, și priza... în librărie. Și de cele mai multe ori, tovarășă Chirilă „nu uită” să scoată firul din priză și atunci îți dai seama ce plăcut e la noi în club: radio nu cîntă, lumina nu arde, mai mare dragul... să stai acasă.

Am propus comitetului nostru de întreprindere, soluția să facă instalația electrică în camera clubului. Pînă acum însă propunerea e pe hîrtie, și priza în librărie.

Ți-am scris în speranța că aceste rînduri vor fi pentru comitetul nostru de întreprindere un... șoc electric. Sperăm ca răspunsul tău să-l citim la club, la lumina becurilor, și ascultînd la radio melodia: „S-a făcut lumină-n sat” (adică în club).

Tanislav Petru-Baia de Arieș

URZICUȚO,

Noi, O.C.L. Produse industriale, raionul Reșița, am avut

repartizate pentru trimestrele III și IV ale anului 1954, o serie de produse de larg conșum, ca: țigăi, strecurătoare pentru roșii, tăvi, etc.

În locul lor, Oficiul de gros industrial Timișoara ne trimite la 27 august adresa nr. 21097, în care ne anunță că Direcția generală a Comerțului local, este de acord ca Întreprinderea „Minschi Ludovic” care nu produce aceste articole, să ne trimită în schimb... săpun, într-o cantitate care să acopere „valoric” contravaloarea repartițiilor de strecurători, țigăi, tăvi și altele. Din păcate însă pe consumatori îi interesează mai puțin dacă repartițiile noastre sint acoperite „valoric” după cum, din cite se vede, și Direcția generală, este prea puțin interesată dacă necesitățile consumatorilor sint acoperite faptic. Deoarece însă un săpun de toaletă nu poate înlocui, oricît l-ai freca, o strecurătoare de roșii, deoarece într-un săpun de toaletă nu-ți poți prăji niște chiftele atît de bine ca într-o țigăie, și fiindcă, în sfîrșit, o cantitate oricît de mare de săpun nu poate înlocui o singură tavă cît de mică, ar fi cazul ca Direcția generală respectivă să-și înlocuiască urgent felul de a privi nevoile consumatorilor.

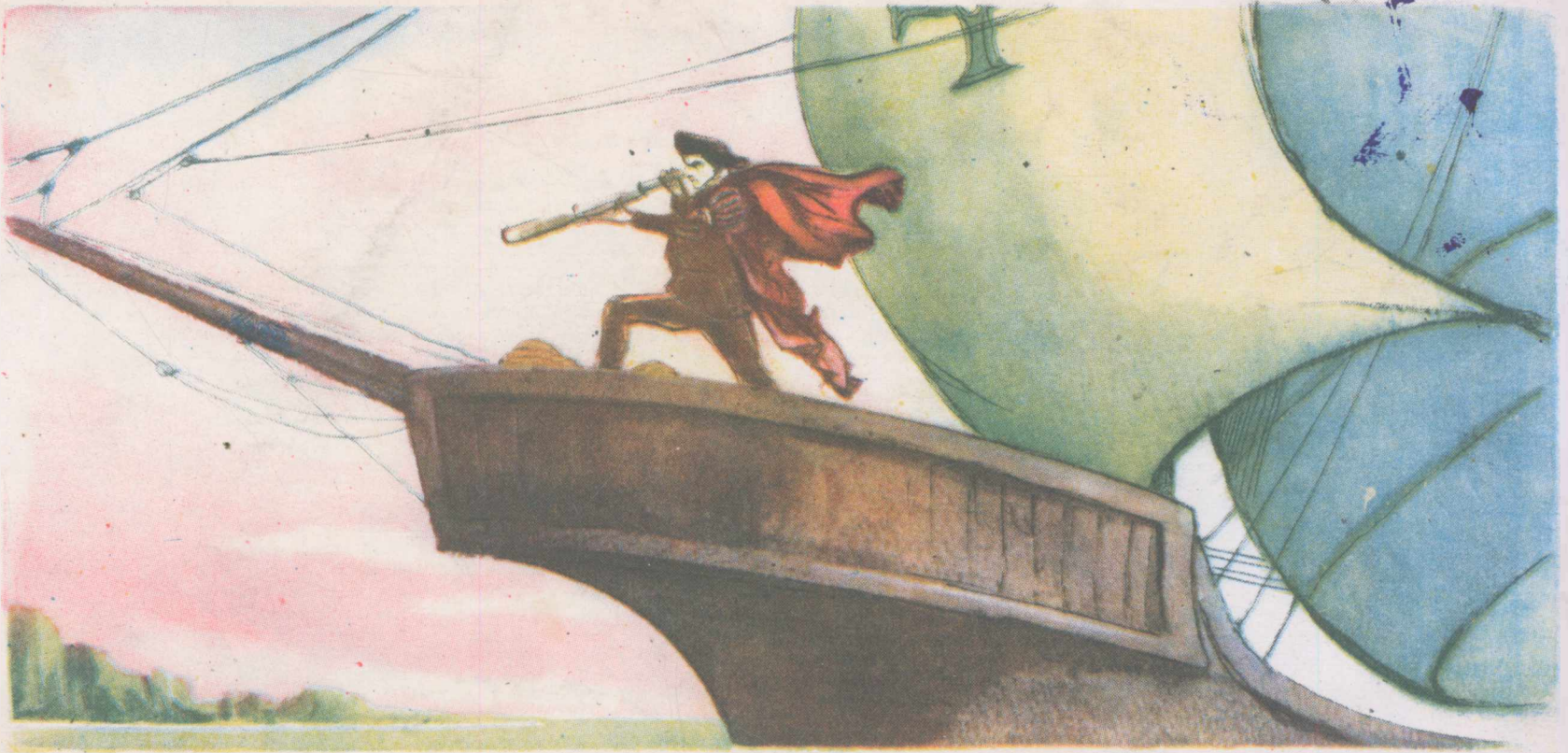
În consecință, ținem la dispoziția Direcției generale săpunul de toaletă, dar sperăm... să nu se spele pe mîini!

O.C.L. Produse industriale
Raionul Reșița

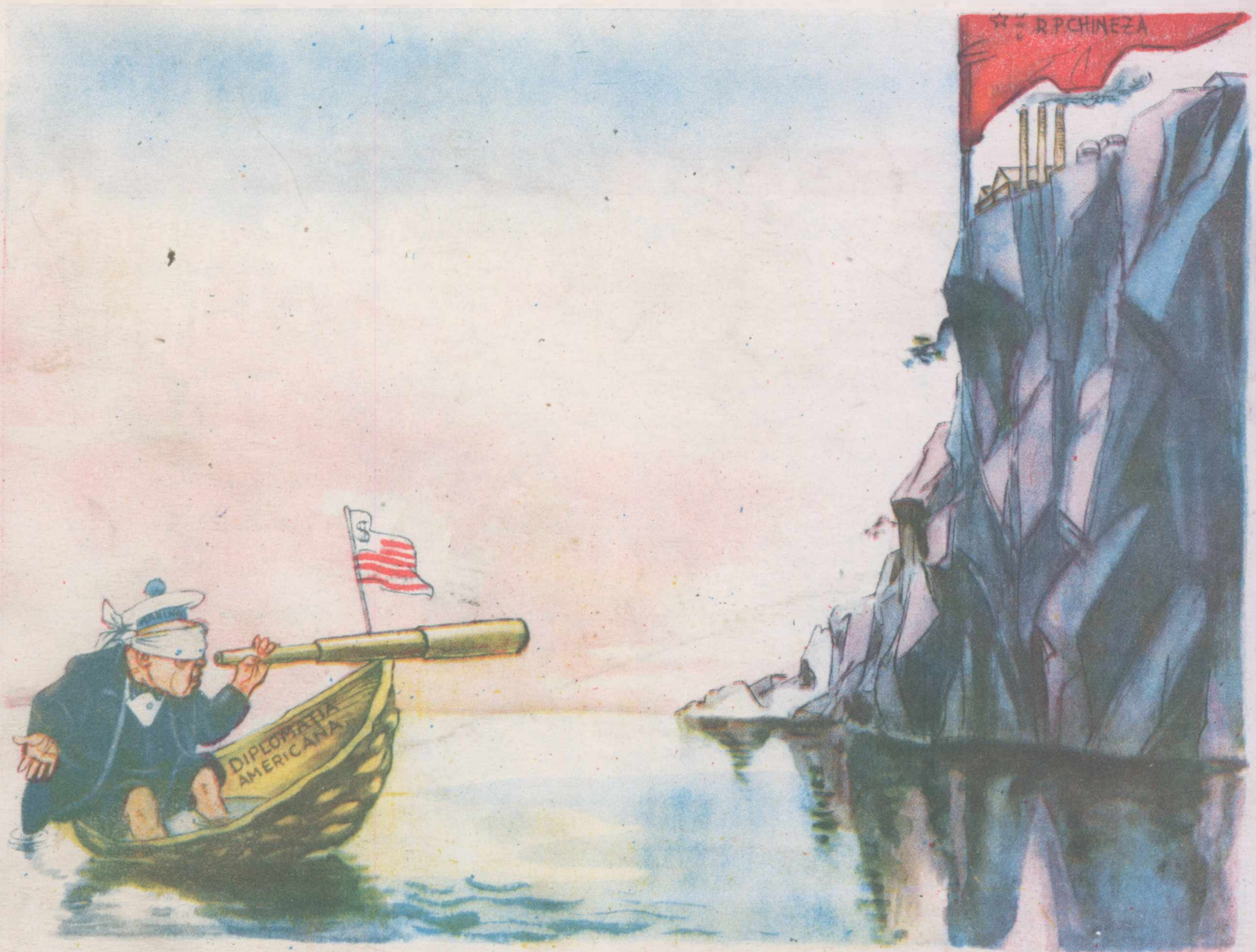
DRAGĂ URZICUȚO,

În luna noiembrie 1953, cooperativa „Arta lemnului” din Constanța a confecționat pentru școala noastră 142 de scaune. La cererea cooperativei însă, noi am procurat holțșuruburile necesare căci cooperativa nu avea. Cînd ne-au sosit la școală scaunele comandate, am constatat că holțșuruburile noastre fuseseră folosite la scaune, dar... la altele. Cele 142 ale noastre nu aveau decît niște cuie cu floarea falsă așa că astăzi, numai după citeva luni, putem folosi un scaun, trei persoane: unul ia spătarul, altul fundul, altul picioarele, dar de așezat nu se poate așeza nimeni. Iată de ce credem că această cooperativă ar trebui să-și schimbe denumirea din Arta lemnului, în „Arta holțșuruburilor”. Pentru că, după cum se vede, nu scaunele, ci clienții sint „lucrați” cu mare artă. Noi, am scris, cele de cuviință, cooperativei „Arta lemnului”, dar nu ne-a răspuns. Cum ar veni, am rămas... de lemn Tănase. Nu crezi dragă Urzicuțo, că asemenea „artiști” trebuie fluerați?

Gh. Dumitrescu
Directorul Școlii medii mixte
Medgidia

Columb a descoperit America în câteva săptămîni...

...iar d. Dulles în cinci ani n-a reușit să descopere R. P. Chineză.

Desen de CIK DAMADIAN